Bonnier

– Makten och det judiska arvet

Innehåll

Omslagsbild:

Kvinnofigur i brons som står placerad framför Bonnierhuset. Konstnären är Puck Stocklassa. Vid avtäckningen 1952 förklarade Albert Bonnier att skulpturen symboliserar "Det fria ordet".

Bonnier – Makten och det judiska arvet

Gratis bilaga till Nordland nr 7-8 1996 • Nordland, Box 1088, 114 79 Stockholm
Text: Peter Andersson • Foto: Crirob • Tryck: Newsprint, London 96-12

Förord

Det var år 1943 bokförlaget Svea Rike gav ut boken ”Vem är vem i folkfronten?” Boken innehåller, i alfabetisk ordning, hundratals betydelsefulla kommunister, judar etc som på ett eller annat sätt ingick i folkfronten mot svensk nationalism. Slå upp ett namn och du får all information som kan vara av intresse; födelseår, yrke, vad personen har gjort och vilka organisationer den har varit aktiv i eller vilka tidningar personen varit skribent för. Om personen är jude eller har judisk bakgrund tas detta upp och boken redogör utförligt hur de biologiska banden är knutna. Låt oss ta ett exempel: ”Aschberg, Olof, bankir, New York. Aschberg (ursprungligen: Obadja Asch) är född 1877 och son till en jude vid namn Aronwitsch, vilken på 1870-talet invandrade från dåvarande ryska Polen och en tid efter ankomsten till Sverige ändrade sitt namn till Asch. Från Obadjas farbror, som bibehöll det ursprungliga namnet, härstammar bankirdynastin Aronwitsch.” Därefter följer fyra sidor koncentrerad information om denne Aschberg. Som du kanske har förstått är mannen farfar till Robert Aschberg som härjar i 90-talets media!

Boken har varit mycket hjälpsam och informativ till arbetet med denna skrift. Som du märker ovan kan man än idag, över 50 år efter utgivningsåret, finna information som kan härledas till personer i dagens Sverige. En bok som ”Vem är vem i folkfronten?” behövs idag som aldrig förr. Aldrig har en viss grupp eller personer som kämpar för deras intressen varit så involverade i näringslivet. Tyvärr kan nog inte den svenska frihetskampen producera en sådan omfattande bok som ovanstående. De personer som skulle kunna vara intressanta har antagit svenskklingande namn, döljer sig bakom pseudonymer eller på andra sätt undviker att deras ursprung eller syfte framkommer.

Bonnier döljer inte sitt ursprung, men det kan vara desto svårare att avslöja deras brott mot den svenska rasnationalismen. För att deras brott inte ska falla i glömska är det viktigt att dokumentera dessa inför framtiden. Jag har gjort ett försök att sammanfatta huvudlinjerna för Bonniers verksamhet under årens lopp. Karl Otto Bonnier behövde fem band för att redogöra för familjens bakgrund och det positiva släktet tillfört Sverige i sitt verk ”Bonnier. En bokhandlarfamilj”. Om man skulle skriva en komplett samling som innehöll allt negativt och destruktivt Bonnier tillfört Sverige skulle det behövas fler än fem band...!

En annan bok som hjälpt mig i arbetet om Bonnier, särskilt om släktens bakgrund, är boken ”Moses Smith” av Martin Brandt. Enligt obekräftade källor blev stora delar av upplagan uppköpt och förstörd av Bonnier. De tålde inte att den nakna sanningen kom ut!

Brandt reagerade i sin bok på hur Bonnier expanderat under årens lopp. I kapitlet ”Från 66 riksdaler till 40 miljoner” häpnas han över hur företagets omsättning har ökat. 1993 uppgick Bonnierkoncernens försäljning till 7 716 miljoner kronor...

Bonnier kommer med all säkerhet fortsätta expandera och utöka sin makt de kommande åren. De kommer finnas och kunna stå oemotsagda om tio år, om tjugo år...! Det är därför vår plikt att informera det svenska folket om deras verkliga syfte så att deras härjningar i Sverige får ett evigt slut.

Jag avslutar denna inledning liksom Brandt avslutade sin då hans bok kom ut, lagom till Bonniers hundraårs-jubileum 1937: ”Skall vi ha 100 år ännu av israeliten Bonnier, eller ha vi nu fått nog?”

Peter Andersson

Bonnierföretagen

enligt 1993 års redovisning

Bonnierförlagen

Bokförlag
Sverige:
Albert Bonniers förlag
Bonnier Alba
Bonnier Lexikon
Bonnier Carlsen
Bokförlag (50 %)
Forum
Trevi
Wahlström & Widstrand
Bonnier Utbildning
Danmark:
Lindhardt Og Ringhof (50%)
Norge:
Cappelens Forlag
Bedriftsökonomen Forlag
Aventura Forlag
Gröndahl & Dreyers Forlag

Bokklubbar
Sverige:
Bonniers Bokklubb
Svalan / Sköna Böcker
Stora Romanklubben
Underhållningsbok-klubben
Stora Familjebokklubben
Litterära Klubben
Månadens Bok (56%)
Danmark:
Böger (37%)
Norge:
Cappelens Bokklubb
Den Stora Romanklubben

Film / Musiklubbar
Sverige:
Scandinavian Music Club
Scandinavien Film Club
Danmark:
Scandinavian Music Club
Norge:
Scandinavian Film Club (50%)

Övrig Verksamhet
Sverige:
Bonnier Presenta
Samdistribution
Bonnier Information Services (50%)
Norge:
Boksenteret
Papirkompaniet
Sentraldistribusjon

Bonnier Publications

Bonnier Specialmagasiner
Illustreret Videnskab - utges i Danmark, Norge, Sverige, Finland, Frankrike och Tyskland
Håndarbejde Trin For Trin - utges i Danmark, Norge, Sverige, Finland och Frankrike
Gör Det Själv - utges i Danmark, Norge, Sverige och Finland
I Form - utges i Danmark, Norge, Sverige och Finland
Lexicon - utges i Danmark, Norge och Sverige
Danmark:
Bo Bedre
Bilen
Hi-Fi & Elektronik

Bonnier Specialtidningar
Sverige:
Allt Om Mat
Allt Om Trädgård
Vi Föräldrar
Teknikens Värld
Båtnytt
Allt Om Jakt
Fiske För Alla
Kamratposten
Danmark:
Allt Om Mad
Bådnytt
Norge:
Båtnytt

Bonniers Månadstidningar
Sverige:
Damernas Värld
Månadsjournalen
Sköna Hem / Allt I Hemmet
Viva
Danmark:
Damernas Verden

Året Runt Förlaget
Sverige:
Året Runt

Bonniers Böger
Madleksikon - utges i Danmark, Sverige och Frankrike
Videnskabens Verden - utges i Danmark, Norge, Sverige och Finland
Laegeleksikon - utges i Danmark och Norge
Håndarbejdsleksikon - utges i Sverige och Frankrike
Prenumeranttidningen - utges i Danmark, Norge, Sverige och Frankrike
Bonniers Musikbibliotek - utges i Danmark och Sverige

Övrig verksamhet
Kupon-Nyhederne - utges i Danmark och Sverige
Bonnier System
Lindhardt Og Ringhof
Bogklubben 12 Böger (37%)

Semi Internaional

Tidnings- och Bokförlagsverksamhet
Sverige:
Semic Press
Semic Ungförlaget
Semic Specialpress
Bokförlaget Semic
Bonnier Carlsen
Bokförlaget (50%)
Danmark:
Semic Interpresse

Massmedias roll i samhället

De tre styrande faktorerna i ett demokratiskt samhälle brukar anses vara *folket*, genom sin möjlighet att delta i val av politiska partier, *riksdag* och *regering*, med sin möjlighet att föreslå och fatta beslut, samt *massmedia*. Massmedias makt brukar av vissa beskrivas som ringa och större av andra. Sanningen erhåller man om man studerar vad deras kolossala åsiktsmaskiner kan genomföra, detta inte minst tiden inför Sveriges folkomröstning angående ett medlemskap i den Europeiska Unionen (EU).

Det torde vara främmande för ett land att sälja ut sin suveränitet men med medias hjälp var Sverige snart "ett land i Europa". I vårt grannland Norge var media mer saklig och hoppade över skrämselpropagandan, så Norge höll sig utanför EU. Och som alla vet lider norrmännen ingen nöd...

Media och O.J. Simpson

I Amerika 1994 mördade filmstjärnan, negern och det forna fotbollsproffset O.J. Simpson sin före detta fru och hennes judiske älskare. Trots att det enligt juridiska experter fanns otaliga bevis för att det var kvinnans förre man, O.J. Simpson, som var den skyldige, frikändes han efter den längsta och mest mediabevakade rättegången i USA´s historia. Och det av flera orsaker: Majoriteten i juryn var svarta; de ville knappast döma sin rasfrände till fängelse eller i värsta fall döden. Han var ju ett offer för det vita, rasistiska samhället!

En annan anledning till att den överbevisade mördaren gick fri var att det fanns en rädsla att liknande kravaller skulle bryta ut som när de poliser som misshandlat den knarkpåverkade biltjuven Ronnie King 1992 blev friade. Det var en mindre risk att vita skulle gå man ur huse och vända upp och ned på staden genom att plundra affärer, misshandla och antasta oskyldiga personer om han blev friad. Den tredje och starkaste anledningen till att O.J. Simpson blev friad står massmedia för. Om det var en vanlig person, svart som vit, som hade samma anklagelser mot sig och om åklagaren hade samma bevis som fanns mot Simpson kunde ingen påstå att denne var oskyldig. Den anklagades försvarsadvokat skulle då arbeta för att påföljden skulle bli så mild som möjligt. Advokaten skulle inte ha en tanke på att få sin klient friad!

Massmedia försvårade bevisningen och utredningarna kring mordet med sin hysteri. TV och radio direktsände från rättegången och tidningar hade artikel efter artikel och analys efter analys huruvida Simpson var skyldig eller ej. I och med detta blev inte detta ett juridiskt mål utan ett spel på känslor och moral. Han må vara skyldig men han är ju ändå ett offer för det vita systemet!

Simpson var när han satt på de anklagades bänk inte en hustrumisshandlare och misstänkt mördare utan en symbol för den svarte mannen som kämpat sig upp från slummen till en position i samhället. Han var möjligheternas man, inte kunde han vara en mördare! På grund av massmedia var han friad på förhand.

All etablerad media är subjektiv

Även i Sverige har media involverat sig i juridiska processer. Det är rätt att media ska ha en undersökande roll i samhället; vrida och vända på begrepp, avslöja fifflare och orättvisor, informera i valtider etc men idag gör de detta utifrån sina egna intressen och politiska ståndpunkter. Någon objektiv journalistik kan man inte finna i något av de etablerade mediaorganen. En gemensam nämnare för dagens journalister verkar vara internationalism och förakt för nationalism. De har förklarat i sina organ att t ex Sverigedemokraterna är "fascister" och "nazister" och ger sällan eller aldrig partiet någon chans till genmäle och det slumrande folket sväljer allt med hull och hår. Journalisterna tar ingen hänsyn till att Sverigedemokraterna själva, varken i partiprogram, partitidning eller flygblad m m, ej hävdar att de tillhör någon av de två ismerna.

Både statlig television och andra mediaprodukter hänger mer än gärna – vilket de har bevisat i praktiken – ut ickekriminella nationalsocialister med både namn och bild, men bankrånare, våldtäktsmän, kriminella antirasister och andra brottslingar döljer de under fingerade namn och maskerade bilder.

Media har vänt på begreppen; fått svart till vitt och vice versa samtidigt som de sällan ser nyanser.

Den påstådda förintelsen av sex miljoner judar under andra världskriget är något som journalisterna gärna skriver om. Ingen kan beskylla journalisterna för att vara fattiga när det gäller fantasi och påhittighet. De kan dra paralleller mellan det påstådda krigsbrottet och något sinneslöst brott som utförts av en person som kanske kallar sig nationalsocialist men ej är det i ideologins verkliga mening eller är betraktad som nationalsocialist bland andra från de leden. Och det vet massmedia; de vet att han inte är någon "riktig" nationalsocialist! De vet att han är en tokstolle som lika gärna kunde ingå i ett invandrargäng, men media föredrar att ta tillfället i akt, blunda för sanningen ännu en gång, och smutskasta nationalismen. Med "förintelsen" och nationalismen drar de som sagt var paralleller kors och tvärs men de kan ej lägga ihop ett plus ett. Etablerade journalister kan inte dra paralleller mellan olika mångkulturella eller mångetniska samhällen. De kan inte inse att de alla har en gemensam nämnare; när man blandar många kulturer eller folkgrupper blir det konflikter. Dessa konflikter, eller "kulturkrockar" som media så oskyldigt kallar dem, yttrar sig genom alltifrån ökat våld och kriminalitet till i värsta fall inbördeskrig. De talar heller aldrig om faran för vårt folk som riskerar att försvinna genom rasblandning på grund av den utomeuropeiska invandringen.

Rätt med politiska organ

Självklart finns det med all rätt politiska mediaorgan. De framhäver nyheter från sin politiska synvinkel, låter sina ideologiska fränder komma till tals och framhäver sin ideologi. Till skillnad från annan media utger de sig för att vara politiska, de hymlar ej med sina åsikter. Aftonbladet, Expressen, Dagens Nyheter, Svenska Dagbladet kan kalla sig

”oberoende”, ”oberoende liberal” eller vad de än önskar; deras internationalism och antisvenskhet lyser ändå igenom. Skrämmande nog upptäcker inte det svenska folket det – eller så gör de det men orkar inte reagera – och tror att dessa tidningar skriver det som är närmast sanningen.

Jag tycker synd om den svensk som en dag vaknar och ser hela sin illusion av samhället falla samman. Han upptäcker att det han alltid trott vara rätt visar sig vara det han avskyr mest. Det han har hatat upptäcker han vara den sanna kärleken!

Media har skapat ett ont och kaosartat samhälle genom att skriva positivt om invandringen och invandrare och ej betonat raseller nationstillhörighetens behov och styrka. De har undanhållit och smutskastat politiska ledare och politiska idéer som har kunnat få Sverige på fötter samtidigt som de hyllat fifflande, skenheliga, obeslutsamma, internationella demokrater som uppfyller journalisternas politiska intressen.

Den här artikeln är lika mycket subjektiv som hela Nordland är subjektiv då den propagerar för den vita rasen. I denna artikel pekar jag på felen med Bonnier: Deras makt, internationalismen och deras judiska bakgrund. Jag har medvetet försökt att hoppa över det positiva – tro det eller ej, det finns faktiskt sådant också – som Bonnier tillfört Sverige eftersom jag tycker att Bonnier själva framhåller detta mer än nog.

Om en Bonnierstyrd journalist skulle skriva en artikel om Nordland med samma subjektivitet som denna artikel skulle han dock inte erkänna att den var vinklad. Han skulle säga att artikeln var den enda sanningen och att det inte fanns något annat sätt att se på saken.

Den svenska motståndsrörelsen kan se bakåt i tiden och erkänna: Vi gjorde fel. Detta kan dock inte Bonniers organ göra mer än att de då och då fäller en kritisk eller bitter kommentar om Bonniers makt för att visa att de ”minsann inte är styrda”.

Historien om bokhandlarfamiljen

Familjen Bonnier härstammar ursprungligen från den tyska staden Dresden där mannen som skulle bli släktens stamfader, Gutkind Hirschel, föddes år 1778. Gutkind Hirschel flyttade som 20-åring till Hamburg där han under en tid utgav sig för att vara språklärare. Trots att han inte behärskade det tyska språket till fullo utgav han sig dessutom ibland för att vara professor i språk. Snart flyttade Hirschel vidare, över Lübeck, till Köpenhamn där han 1801 antog det mer franskklingande namnet Gerhard Bonnier. När tillfällen bjöds kallade han sig för ”Gérard Bonnier, språkprofessor från Paris” trots att han inte heller behärskade franskan.

Detta att judar byter namn för att de ska låta mer inhemska är ingen ovanlighet. Som jag tog upp tidigare har även Robert Aschbergs farfar ägnat sig åt den konsten och idag ser nog de flesta ”Robban” som vilken svensk som helst. Så förblindat är folket och så lätt glömmer de!

Gutkind Hirschels/Gerhard Bonniers far bar namnet Salomon Hirschel men inte heller Salomon hade samma efternamn som sin fader. Salomon var en son utanför äktenskapet och hans far var juden Schia Loebel. Loebel och hans förfäder hade i generationer levt i olika polsk-tjeckiska ghetton och huvudsakligen försörjt sig som lumphandlare och lumpsamlare. Släkten Loebel var inte känd för sin ärlighet, några hade till och med suttit i fängelse för att de lurat andra judar i affärer. Schia utförde vissa tjänster åt kung August som regerade i den sachsiska huvudstaden Dresden och efter detta blev han om möjligt ännu mer impopulär bland de andra judarna. Schia tjänade dock pengar och fick förhöjd status i samhället och blev grosshandlare, så han var mer än nöjd.

Åter till Schias barnbarn, Gerhard Bonnier. Gerhard öppnade efter att ha flyttat från Tyskland en lumphandel i Köpenhamn. Denna gick inte bra och hotades av konkurs så Gerhard såg ingen annan utväg än att utöka sin verksamhet genom att starta ett lånebibliotek och en antikvitetsaffär. Affärerna vände uppåt och Gerhard öppnade även en bokhandel. Det var alltså av en ren slump, för att undvika konkurs, Bonniers stamfader begav sig in i bokbranschen. När Gerhard väl klämt in foten i branschen grundade han 1816 tidningen Dagsposten – som dock blev kortlivad – och 1837 startade han ett bokförlag.

Tillsammans med sin fru Esther Elkan fick han tio barn, varav tre utvandrade till Sverige och nådde framgång. Det var Adolf Bonnier och hans två bröder; Albert och David Felix. Trots att Gutkind Hirschel hade antagit ett namn som lät kristet forsatte barnen att omskäras, åtminstone under de tre tidigaste släktleden i Sverige.

Utvandringen till Sverige

Adolf Bonnier kom till Göteborg 1827 och öppnade samma år vid den ringa åldern av 21 år en bokhandel. 1829 öppnade han även en bokhandel i Stockholm och tre år senare inledde han sin förlagsverksamhet.

I Danmark hade Adolf arbetat som bodbetjänt i faderns bokaffär och kunde varken tala bra svenska eller danska. I boken Moses Smith beskriver Brandt hans språk som en fruktansvärd blandning av köpenhamnsslang, jiddisch och tyska. Det första den före detta bodbetjänten gav ut var en bok som en 19-årig judisk kamrat hade översatt från franska till svenska – trots att denne inte behärkade något av språken! Bokens, eller snarare skriftens – ty tjockare var den inte - titel var ”Bevis för att Napoleon aldrig existerat” (!) och redan då visade Bonnier vilken journalistik och förlagverksamhet de skulle ägna sig åt.

Adolf Bonnier öppnade 1949 Akademibokhandeln i Uppsala till vilda protester. Enligt lag var det förbjudet för judar att bosätta sig på andra ställen än Stockholm, Göteborg och Karlskrona. Bland andra protesterade tidningen ”Upsala” genom att bland annat fråga läsaren: ”Är det intet att anmärka på Judendomens moral?”

Norge:
Semic Nordisk Forlag
Finland:
Kustannus Oy Semic
Nederländerna:
Semic juniorpress
Frankrike:
Semic France
Ungern:
Semic Interprint
Polen:
TM-Semic (67%)
Slovakien:
Semic Slovart (51%)
Tjekien:
Semic Media (51%)
Ryssland:
Semif (50%)

Svensk Filmindustri

Produktion / Program
Sverige:
SF Produktion
SF TV-Produktion

Distribution
Sverige:
SF Film
SF Video
SF International Sales
SF TV-Distribution
SF Television
Norge:
SF Norge
Scandinavian Film Club (50%)

Exhibition / Biografrörelsen
Sverige:
SF BIO (47 biografer; 179 salonger)
SF Media

Bonniers Affärsinformation

Affärspress
Sverige:
Dagens Industri
Veckans Affärer
Månadens Affärer
Privata Affärer
Danmark:
Dagbladet Börsen
Börsens Nyhetsmagasin
Penge Og
Privatökonomi
Estland:
Äripäev
Lettland:
Dienas Bizness
Ryssland:
Delovoj Peterburg

Fackpress
Sverige:
Datavärlden
Resumé
Personal
Danmark:
Datatid
Byggebladet
Maskinbladet

Informationsservice
Sverige, Danmark, Norge och Tyskland:
Bonnier Informations Services (50%)
Danmark:
Forlaget Börsens Data Kommunikation
Tyskland:
Hoppenstedt Bonnier Information (50%)
Storbritanien:
ICC Group PLC (50%)

Industrigruppen

Sverige:
Möbelteam
Vävstolsfabriken
Bonnier Medical
Arot
Auriga
Sverige och Danmark:
Cirrus
Tyskland:
Overman GmbH

Bonnier-fastigheter

Sverige:
Bonnier Cityfastigheter

Intressebolag

Marieberg (31%)
Sverige:
Dagens Nyheter
Expressen
Duni
Dextel Findata
Mariefast
Sydsvenska Dagbladet (43%)
Akalla (tryckeri)

Tidsam (42%)
Sverige
Distribution av lösnummerförsåld populärpress, hanterar drygt 200 titlar

Sörmlands Grafiska (50%)
Sverige
Tryckerikoncern

IDAB (30%)
Sverige, USA, Finland, Frankrike, Tyskland, Storbritanien och Hongkong
Tillverkare och försäljare av hanteringsutrustning och styrsystem för dagstidningarnas packsalar samt automatisering materialhanteringsystem för rullhantering och plattering.

Prifast (23%)
Sverige, Belgien och Holland
Arbetar för att Bonnierkoncernen ska vara etablerad i Europas storstäder.

Under början av Adolfs tid i Sverige var det betydligt svårare för en jude att bli svensk medborgare än vad det är idag. De första åren kallades Adolfs uppehåll i Sverige för "resande dansk undersåte" och först 1829 fick han tillståndet att "tills vidare i riket vistas". Adolf sökte för att bli svensk medborgare eller som han uttryckte det: "Att bli Hans Majestät Carl XIV Johans lyckliga undersåte." Det var dock inte denna kung som beviljade juden som härstämmade från ghettokvarteren i Danmark svenskt medborgarskap, utan det var Oskar I. "Svensk" blev inte Adolf Bonnier förrän 1849, 22 år efter sin ankomst till landet. Fadern vågade knappast söka medborgarskap då han, år 1831, tänkte flytta till Sverige eftersom sonen ju hade fått avslag. Han hoppades dock att han skulle få tillstånd att "tills vidare i riket vistas" men inte ens tillstånd för att driva en bokhandlarrörelse utan medborgarskap fick han! Gerhard Bonnier fick stanna i Danmark och detta förvånade honom. Han visste att det fanns en fransk släkt som hette Bonnier och en medlem av den äkta Bonniersläkten hade varit i bekantskap med Jean Bernadotte på den tiden då han tillhörde den så kallade Jakobinklubben och var en vanlig medborgare och inte kung av Sverige. Gerhard hoppades – han stavade till och med sitt namn Gérard i ansökan för medborgarskap för att det skulle låta franskt – att Carl XIV Johan skulle minnas eller åtminstonde känna igen namnet Bonnier. Kanske var det också det konungen gjorde! Den judiska Bonnier visste inte att den äkta Bonnier på slutet av sin tid hade röstat för att Ludvig XVI skulle halshuggas. Och inte ville den svenska konungen ha kungamördare i sitt rike! Det är möjligt att Gerhard Bonnier skulle fått bli svensk medborgare om han behållit sitt gamla namn.

Adolf Bonnier råkade 1867 snubbla i en trappa vilket ledde till att hans ljumskbråck kraftigt försämrades. Efter en operation blev såret inflammerat och Adolf avled. Albert blev tvungen att städa upp i broderns affär och om detta skrev han till brodern David Felix: "Tyvärr ligger allt i ett chaos och oreda (...) Gud gifve att det vill visa sig, att det befintliga kan gå upp mot skulderna." Det gjorde det inte; tillgångarna var 71 000 kr, skulderna 252 000 kr. För att undgå konkurs, "Det vore en förfärlig vanheder för vårt namn och för det anseende som detta namn hittills åtnjutit", gick Albert i borgen för en avbetalningsplan.

Grundade Göteborgs-Posten

Brodern Albert Bonnier var biträde i Adolfs affär från att han kom till Göteborg 1835 till 1865. Han fick en mycket låg lön av brodern och den inkluderade även kost och logi. Även Albert grundade ett bokförlag (1837) och sysslade vid sidan om med ett tryckeri för att kunna trycka förlagets böcker till minsta, möjliga kostnad. Albert studerade bokhandlaryrket i en mängd städer i Europa; Leipzig, Wien, Budapest...

David Felix Bonnier är Gerhards yngste son. Mellan 1842-1864 arbetade David Felix som bokhandlare i Göteborg och var även verksam som förläggare. 1859 grundade David Felix Bonnier Göteborgs-Posten.

Av dessa tre bröder var Albert ljuset och hans förlag slukade efter hand brödernas. Adolf och Felix saknade den affärsbegåvning som Albert hade och för att åter referera Brandt så dog Adolf konkursmässig och Felix' ende son dög inte heller till affärer så han sändes till Amerika för att dö på ett mentalsjukhus. Brandt avslöjar inte om det var endast av den anledningen att Felix' son inte var någon vidare affärsman som han sändes till Amerika eller om någon verklig sjukdom var inblandad.

Adolf Bonnier fick tillsammans med sin andra fru Sophie Hirsch en son, Isidor Adolf Bonnier och två döttrar; Inez Sophie och Renée. Sonen fortsatte sin fars förlagsverksamhet till 1904; Isidor hade nämligen koncentrerat sig på att översätta utländska författare, men den lag som instiftades just 1904 skulle tvinga honom att betala ersättning till författarna. Så han drog sig hellre tillbaka från förlagsverksamheten än att ge dessa välförtjänt arvode. Åren 1876-1885 och 1888-1912 var han redaktör för Svensk bokhandelstidning.

Karl Otto tonade ner hatet

Albert Bonnier fick en dotter och en son med sin fru Betty Rubenson.

Dottern, Eva Fredrika Bonnier, gifte sig aldrig. Hon var konstnärinna och hennes porträtt brukar beskrivas som originellt karaktäriserade. Om man ska placera henne i någon stil hamnar hon bland 1880-talets realister.

Vid sin död 1909 testamenterade hon 350 000 kr till Stockholm stad för "försköning" av huvudstaden och arvet förvaltas genom Eva Bonnier-fonden.

Redan 1903 anslog hon dock att Stockholm stad skulle erhålla 10 000 kr per år för konstnärlig dekorering av offentliga byggnader och platser. Milles björngrupper vid Berzelii Park och Nils Kreugers väggmålningar i folkskolan vid Valhallavägen har kunnat upprättas tack vare Evas bidrag.

Alberts son, Karl Otto, är en av de mest betydelsefulla inom Bonnierfamiljens historia. Han arbetade som bokförläggare till sin död 1941 och från 1872 till 1941 var han även verksam i pappa Alberts firma. 1886 blev han delägare i ett förlag i Wien och från 1900 fram till 1912 var han ensam ägare.

Under nästan 20 år var Karl Otto Bonnier styrelseordförande för Dagens Nyheter AB och förutom att vara verksam i en rad firmor i Stockholm, Leipzig och andra städer blev han även 1936 fil. hedersdoktor vid Stockholms Högskola. Samma år drog han sig tillbaka från den större delen av verksamheten.

Karl Otto fick fyra söner och två döttrar, Elin och Greta Bonnier, tillsammans med sin fru Lisen Josephson. Karl Ottos söner visade sig bli mycket betydelsefulla för Bonnierfamiljen. Hans fru, Lisen, stödde den radikala kvinnopacifismen och hon undertecknade bland annat det upprop, som utfärdades till förmån för "kvinnornas vapenlösa uppror mot kriget", i vilket hon uttalade sig mot det civila luftskyddet med mera.

Det var på grund av Karl Ottos uppköp av en rad förlag som Bonnier verkligen stärkte sin makt i media-Sverige. Förlagen som blev uppköpta var; Flodéns förlag, Normans förlag, Beijers förlag, Kinbergs förlag, Abraham Bohlins förlag, Åhlén & Åkerlunds förlag och ytterligare ett 20-tal förlag.

Karl Otto Bonnier har ansetts vara den som bar huvudansvaret för internationaliseringen av Sverige. De tidningar han ägde kämpade intensivt mot det Tredje Riket och för det destruktiva i samhället. Under de senare åren av sitt liv tonade han dock ner sitt hat. Han hade då insett att det ej var bra för judendomen i Sverige om den verkade vara alltför hatisk och intolerant. Sedan dess har Bonnier och många andra judar i Sverige hållit en låg profil. De har alltid existerat i bakgrunden men endast ryckt i trådarna i deras marionettspel.

Trygga eventuell reträtt

Karl Ottos äldsta son, Tor Bonnier, arbetade som bokförläggare och var verksam, och från 1913 delägare, i sin faders förlag.

Tor var även ordförande i Åhlén & Åkerlunds veckotidningsförlag, Dagens Nyheter, Svensk bokförläggarförlag samt Expressen. Dessutom var han styrelsemedlem i flera andra yrkessammanslutningar och affärsförlag, bland andra Stockholms Enskilda Bank.

1938 blev Tor seniorchef för Albert Bonniers och är därmed ansvarig för dess antinationella verksamhet.

Tor Bonnier gifte sig med författarinnan Tora Elisabeth Nordström. Som 20-åring blev hon en av Svenska Dagbladets medarbetare, tre år senare, 1918, gick Tora Elisabeth över till Göteborgs Morgonpost för att sedan under perioden 1926-1930 arbeta på Dagens Nyheter.

Under andra världskriget bar Tor Bonnier ständigt en giftampull på sig för att han skulle kunna ta sitt liv om Sverige intogs av Tyskland.

Åke Bonnier var Karl Ottos andra son och liksom de flesta i släkten var Åke bokförläggare. 1917 blev han delägare i Albert Bonniers bokförlag och 1929 i Åhlen & Åkerlunds där han även var högsta chef i mer än tio år. 1934-1939 var Åke chefredaktör för veckotidningen Nu som han själv grundade.

Åke Bonnier var mycket berest; bland annat var han anställd i Berlin på A. Asher & Co:s bokhandel och Albert Bonnier Publishing House i New York där han även träffade sin fru Eva Bachner. Till svenska journalister i New York ska denna Eva ha sagt att "Alla Bonniers är skurkar. Alla utom Åke". Så sant som på en sak; Åke var lika mycket skurk han.

Åke var bosatt i New York under en längre tid och där grundade han ett flertal tidskrifter och utvidgade därmed förlagsverksamheten. I New York hade han även ett nära samarbete med den judiska bokförläggaren Bermann-Fischer. Denne hade tidigare vistats i Sverige men då han misstänktes vara delaktig i Rickmansligan flydde han landet.

Det är helt klart att Åke Bonniers verksamhet i USA var av den anledningen att han skulle trygga familjen Bonnier om läget förändrades i Sverige i och med nationalsocialis-

mens framväxt i Europa. Det kändes mycket viktigt att ha en reträttpunkt.

Bonniers var mycket oroade över tyskarnas intresse av dem. "Bonniers utgör en fara för freden i Europa", sa NSDAP:s propagandaminister på 30-talet, och vidare skrevs det i den nationalsocialistiska tidningen Der Angriff: "Bonnier hindrar normala förbindelser mellan Tyskland och Sverige." och "Bonniers suger ut det svenska folket." Efter att Hitler kom till makten i Tyskland, vågade allt fler svenska tidningar bli kritiska till Bonnier och judendomen och genom att se vad Hitler åstadkom blev fler mer positiva till nationalsocialismen.

I rädsla för en eventuell utbredning av nationalsocialismen överförde familjen Bonnier, med dåvarande riksbankschefens (juden Ivar Roth) godkännande, stora summor pengar till USA, som hjälp till familjens uppbyggnad där. Den 19 februari 1940 förde familjen över 50 000 dollar, tre månader senare fick de avslag för att föra över ytterligatr 250 000 dollar på grund av en valutareglering till följd av andra världskrigets inledning. Trots valutaregleringen förde familjen vid olika omgångar över 100 000 dollar. Hur mycket kapital, allt som allt, som lämnade Sverige kan ingen uppskatta.

Gert Bonnier, den näst yngste sonen, var inte så intresserad av det skrivna ordet som sina släktingar. Han var varken förläggare eller delägare i något förlag utan docent i zoologi. Han var en mycket framstående forskare i ärftlighetsforskning när det gäller djur. 1924 utnämndes han till fil. doktor amanuens vid Stockholms Högskola och 1936 blev han även professor i ärftlighetslära där.

Karl Ottos och Lisens yngste son, Kaj Bonnier, var dock bokförläggare. Precis som brodern Åke Bonnier arbetade han mycket utomlands. Hachette & Co. (Paris), Ullstein & Co. (Berlin) och Albert Bonnier Publishing House (New York) är ett par företag han arbetade för under perioden 1921-1924.

Kaj Bonnier var även anställd och delägare i Albert Bonniers förlag och styrelseledamot i Åhlén & Åkerlund. I början av sin karriär var han chef för Bonnier-Bibliotek.

Den ivriga bolsjeviken grundar Horisont

Gerard, Åke Bonniers son, gjorde sig känd under sin tid vid Stockholms högskola som en ivrig bolsjevik och hans politiska ställning bekräftade han i och med att han grundade tidningen Horisont. I den skrev mest kommunistiska författare och den hade en allmän kommunistisk prägel. Gerard var även styrelseledamot i Result och utgivare av Trevligt Sällskap.

Albert Junior var Tors äldste son och kallades allmänt för "Abbe". Hans morbror Per Lindberg var gift med en judinna och var en starkt antinationalistisk regissör.

Albert Bonnier fick usla betyg på Whitlockska samskolan; C i gymnastik, BC i latin, tyska, franska och matematik, B i modersmål (svenska, inte hebreiska), englska och fysik och Ba i kristendom, historia och biologi. Han var ordblind, hade flest frånvarotimmar av alla i hela skolan och var ensam i klassen om att ha B i flit, alla andra hade A.

Då farbrodern Åke Bonnier begav sig till USA för att trygga en eventuell reträtt blev Albert chef för Åhlén & Åkerlund och delägare i firman Albert Bonnier. Han var även styrelsemedlem i Bogas (tidigare Alga), Result, Åhlén & Åkerlunds Förlags, Vintervägen, Bonnier-Bibliotek och Algas Bok- & Konsultförlag samt suppleant i styrelsen för Albert Bonniers Förlags.

Dessutom ägde han firman Stilmönstret och finansierade den osvenska tidningen med det icke-passande namnet Nordens Frihet. På senare tid har Albert blivit kritiserad för att Bonniers troligen skulle ha varit tre miljarder rikare om inte Albert gjort vildsinta industriella experiment. I boken "Boken om Bonniers" av Sigge Sigfridsson beskrivs Albert som en person vars uppförande ofta satte omgivningen på prov och som ingen ville komma på kollisionskurs med.

Johan "Joja" Jacob Bonnier brukar beskrivas som familjens svarta får och är son till Tor. Efter att ha avslutat sin tid vid Stockholms Högskola gjorde han sig känd som en njutningsmänniska. Under sin tid på gymnasiet började Joja märka av nationalsocialismen och kritiken av judendomen. Redan då kritiserade unga svenskar, liksom vi gör nu, Bonniers makt och deras förräderi mot den svenska nationen.

Han drabbades av vissa skandaler vilka inblandade både polis och domstol. För att han inte skulle dra för mycket skam över släkten placerade Tor honom på Dagens Nyheter för att utbilda honom till journalist. Detta gick inget vidare och han fick snart lämna sitt jobb att sköta pressklippen och med hjälp av finansiella medel från fadern grundade han Ahlsell & Bonnier.

Carl-Adam Nycop – jag återkommer till honom – ansåg inte att Joja var omoralisk, utan amoralisk, det vill säga att han totalt saknade moral. Karl Otto Bonnier yttrade om sitt barnbarn strax innan sin död: "Ynglingen Johan Jacob är en produkt av dålig uppfostran och det Linderbergska teaterblodet."

Joja är den enda i familjen som fått sparken från företaget och det är han stolt över! Han avskedades nämligen för att han slog ner en redaktör på Dagens Nyheter på grund av att redaktören yttrat sig nedsättande om judar, vilket Joja inte tålde.

En annan sonson till Karl Otto Bonnier, Joakim, är tillsammans med Gert Bonnier några av de få berömda familjemedlemmarna som ej har varit verksamma i mediabranschen. Joakim Bonnier var en mycket framgångrik racerförare. 1959 vann han Hollands grand prix och året därpå vann han Tysklands grand prix. 1972 omkom han på Le Mansbanan.

Ytterligare en berömd Bonnier som valt att stå utanför mediabranschen är Åke Bonnier, präst i Lidingö församling. Han är inte bara Sveriges rikaste präst utan även förmögnast inom hela Bonnier. Hans far, Gerard Bonnier, brukade säga till sin son: "Du har ditt testamente, det nya, och jag har mitt, det gamla." Fadern var inte praktiserande jude men

I DN-skrapan framställs både Dagens Nyheter och Expressen

besökte ändå den judiska församlingen. Då det var val där röstade Gerard på de mest sekulariserade kandidaterna; han följde alltså den trend som Karl Otto grundade, att judarna skulle assimileras.

Då Gerard påpekade för Åke att han var halvjude, svarade Åke: "Jag är inte halvjude – jag är ingenting." Som svar till det brukade han kort och gott få ordet "antisemit".

Åke Bonnier förklarar för Sigge Sigfridsson i dennes bok att judendomen har betytt väldigt mycket för honom och att många kristna tyvärr anser att det Nya Gudafolket är de kristna. Med andra ord föredrar Åke att Gudafolket ska vara judarna, det folk han själv tillhör och det han aldrig kommer att lämna.

Bonnierföretagens VD är idag Carl-Johan Bonnier och tillsammans med ett 50-tal andra delägare leder han företaget som enligt dem själva ska står för kvalitet, kompetens och liberala grundvärderingar. Carl-Johan ser sig själv som en pliktmänniska medan han ser sin far, Joja, som en njutningsmänniska som inte började arbeta förän han var över 60 år. Då Carl-Johan blev VD hade han som krav att det skulle komma in externa styrelseledamöter, tidigare hade styrelsen endast bestått av personer inom familjen. En mer demokratisk anda skulle även prägla styrelsemötena, tidigare hade Abbe agerat kompromisslös diktator. I och med Carl-Johans tillträde började företaget betala av sina skulder.

Judendomen ska genomsyra samhället

Gerhard Bonnier upptäckte av en slump det skrivna ordets makt och styrka och hans tre söner ärvde förmågan och lät den vandra vidare ner i de biologiska leden.

Hur kommer det sig att en släkt med ett lånebibliotek som härstammar från en lumphandel senare skapar ett imperium inom massmedia? Troligen är det två saker som har varit deras kall att envist fylla Sveriges pressbyråers tidningshyllor och bokaffärer med Bonnierlitteratur. De två tingen hänger faktiskt ihop. För det första är Bonniers judar, även om den biologiska anknytningen blivit svagare. De har ställt upp för varandra och hjälpt familjen och släkten i sitt arbete på ett obeskrivligt sätt. Detta är något vi svenskar saknar; den verkliga solidariteten! Den andra orsaken är samma sak som det första: de är judar. Med judendomen som religion och sionismen som politisk åskådning har de gjort allt för att dessa två begrepp och anda ska genomsyra det svenska samhället. Och visst har deras envisa kamp gett resultat! De har skapat ett samhälle där judarna kommer i första rummet och där judarna har ensamrätt till lidande. De har fått lögnen om den så kallade förintelsen och dess offer till sanning som till och med står i skolböckerna! De har på grund av sina hatiska artiklar om nationalistiska rörelser skapat en mycket svår plattform för nationella att arbeta från. Så visst har judarnas arbete i Sverige gett resultat! Det är det, i kombination med det enorma kapitalet familjen drar in, som håller deras låga brinnande!

Bonnier och judendomen

Innan vi kan behandla detta kapitel måste vi definiera företeelserna judendom samt sionism.

Det har varit omdebatterat huruvida judendomen är en religion, ett folk, en ras eller om judendomen är en kultur.

Judendomen är en religion i den aspekten att den har en gud, levnadsregler utifrån sina religiösa läroböcker; Talmud, det gamla testamentet etc. Men det är även en ras hävdar andra. Judarnas rasliga tillhörighet anses vara den främreasiatiska eller araboida rastypen, dock ej bägge delarna eftersom de på flera sätt skiljer sig från varandra. Vissa rasliga kännetecken ska vara unika hos judarna, varav det välkändaste kännetecken är näsan... Självklart gäller detta inte alla judar eftersom det idag finns judar inom alla raser; det finns svarta judar, germanska judar...

Dessutom är en jude, enligt judisk ortodox tro, en person som är född av en judisk mor. Detta visar att det finns tankar om att tillhörigheten går i biologiskt arv inom judendomen. Andra judar menar att en person blir jude då han konverterar eller bekänner sig till judendomen. Detta visar att juden även har kulturella och religiösa anknytningar men bäst kanske Adolf Hitlers definition på judendomen är. Hitler sa; "judendomen är varken en religion, ras eller kultur utan en attityd". Hitler skrev även i Min Kamp att judarna inte hade någon egen kultur utan en ihopsamlad kultur från alla de länder de levt i och på. Frågan vad som menas med den judiska makten sammanfattar Mimer (juni/1995): "Att den organiserade judendomen i samverkan med världssionismen och dess stat Israel har tillskansat sig ett sådant inflytande i USA och andra västerländska demokratier, också i Sverige, att den har makt att alltid främja sina judiska intressen för att behärska och styra gojim (hedningarna – icke-judarna) mot deras egna intressen."

Judendomens politiska sektion

Sionismen är judendomens politiska sektion. Sionism som rörelse grundades av juden Theodor Herzl 1886 och sionisterna ville att judarna skulle få ett eget hemland. De blev av England erbjudna ett område i Uganda, då en brittisk koloni, men betackade sig eftersom de ansåg att de hade rätt till Palestina, sedan århundraden bebott av araber. Flera judar flyttade till Palestina under 1900-talets början och köpte upp mark av araber. Som bekant ockuperade judarna – med FN:s samtycke – Palestina 1948 på grund av falska anklagelser mot Tyskland och dess påstådda krigsbrott. Judarna hade då lyckats köpa upp sex procent av Palestinas mark men tillskänktes resten på arabernas bekostnad.

Arbetar efter judisk moral

Bonnier har inte dolt att släkten har en judisk bakgrund utan erkänt detta öppet. Carl-Johan Bonnier sa i en Eko-intervju hösten 1993 att Bonnier var en judisk familj och även att Bonnier påverkade innehållet i deras mediaprodukter efter deras judiska etnisk-moraliska uppfattning. Carl-Johan Bonnier berättade dock för Månadens Affärer (nr 6/95) att han inte har vuxit upp med judiska traditioner och att han aldrig går i judiska församlingen men att det däremot finns något i familjesammanhållningen som härstammar från judisk tradition. Han påpekar även att Bonnier av tradition skänker pengar till judiska organisationer och att Gerards familj är den som mest har bevarat den judiska traditionen.

Vare sig Bonnier är biologiska judar idag eller ej så placerar de judiska eller starkt sionistiska personer på betydelsefulla poster inom sina mediaprodukter.

Olle Wästberg var en fanatisk sionist som efter en intensiv journalistkurs på ett par veckor blev chefredaktör på Expressen. Anledningen till att den kontroversiella Joja Bonnier gick med på att anställa Wästberg var att han ansåg denne – med all rätt – vara mer politiker än journalist. Wästberg har suttit i styrelsen för Samfundet Sverige-Israel och under 1994 års Israelfestival, anordnad av Förenade Israel-insamlingen, medverkade han och höll en apell för insamlandet av ekonomiska medel till Israel och dess ockupation av Palestina. Under sin tid som chefredaktör tog han Per Ahlmark till Expressen. Ahlmark är mycket känd inom judiska och sionistiska kretsar. Han är sedd som "heders-jude", bland annat för att han är den svenske statsman som har varit på flest besök i Israel och för hans fördelaktiga uttalanden om judarna. Ahlmark har varit styrelsemedlem i Svenska Kommitén Mot Antisemitism. Juden Willy Silberstein, tidigare anställd på Sveriges Radio, blev tack vare Wästberg samhällsredaktionschef på Expressen. Vidare har Bonnierägda Radio Rix juden Mats Graffman som stationschef. Socialdemokraten Christina Jutterström, tidigare chefredaktör på Dagens Nyheter, efterträdde Wästberg då han tvingades avgå på grund av sin ringa kompetens. Då inte heller Jutterström kunde öka Expressens upplaga avgick hon innan en förtroendeomröstning om henne skulle äga rum. Den första januari 1997 efterträds hon av Staffan Thorsell som under 15 år varit redaktionschef på Expressen och för närvarande arbetar som USA-korrespondent.

Expressen alltid värst

Bonniers mediaorgan är de främsta på att förtala och smutskasta sionismens och deras värsta fiende; nationalsocialismen. Om man jämför Expressen och Dagens Nyheter med konkurrenterna Aftonbladet och Svenska Dagbladet så har de förstnämnda alltid fler artiklar mot nationalsocialismen. Detta kan du lätt kontrollera genom att köpa de redan nämnda tidningarna vid ett historiskt datum med anknytning till nationalsocialismen eller judendomen eller då en nationalsocialistisk manifestation ägt rum. Jag tänkte nedan ta upp ett exempel från en demonstration i Göteborg den 25 november 1995. Ett par hundra nationalsocialister samlades i Göteborg på kvällen för att medverka i en demonstration för att sedan beskåda en konsert. Aftonbladet lät nyheten få två sidor och på dessa beskrev de relativt sakligt vad som

skett och tog även med en mindre artikel om en minnestund till den brutalt mördade John Hron som ägde rum samma dag. På framsidan till Aftonbladet var det en liten bild på demonstrationen samt texten ”Polisen grep 25 nynazister”. Expressen däremot lät hela framsidan prydas av texten ”Sluta dalta med nynazisterna”. Att läsa detta måste ha varit hemskt för alla dem som blev slagna på demonstrationen av polisen eller som träffades av antirasisternas stenar, flaskor eller järndankar avfyrade från slangbellor. Polisen förbjöd nationalisterna, trots demonstrationstillståndet, att ha flaggor (till och med den svenska fanan beslagtogs!) eller banderoller. Tåget fick inte ens ha talkörer så de kunde visa varför de demonstrerade! Och så skriver Expressen ”Sluta dalta med nynazisterna”. Tala om fräckhet! Citatet visades av intervjuerna att döma ej vara ett citat av någon av de intervjuade utan Expressens helt egen åsikt. Expressen ägnade lite mindre plats åt nyheten och beskrev demonstrationen med korta ord men hade en intervju med den dåvarande rikspolischefen Björn Eriksson istället som uttryckte sitt hat mot nationalisterna. De hade även en liten ruta där journalisten Hans Lindquist fick berätta att nationalsocialisterna aldrig kommer bli starka. ”De är våldsfixerade tokstollar utan politisk fingertoppskänsla”, sa Lindquist. Vidare skrev Expressens judiske journalist Willy Silberstein en artikel som innehöll kraftig kritik mot Laila Freivalds som har sagt att ”vi ska ta krafttag mot nynazismen” men ej gått till handling. Silberstein ägnade hela artikeln till att förklara hur handlingsoförmögen hon var, helt utifrån sina personliga intressen som jude. Expressens ledare detta datum skrev om alla etniska konflikter som råder runt i världen och hur sjukt det var.

Ingen förståelse lämnades åt de araber som kämpar för att återerövra sitt forna hemland, ingen förståelse lämnades åt kroater som tröttnat på muslimsk terror... Den sionistiska propagandan fortsatte på kultursidorna. Ett långt och utförligt reportage hade skrivits om ”anonyma antisemiter”. Salomon Schulmann hade till denna artikel luskat fram både okända och kända personer som under 1930-talet var antisemiter eller åtminstone kritiska till judendomen i Sverige. Dessutom hade Expressens söndagstidning, Exxet, från samma datum, ett stort reportage om Christopher Rangne. Reportaget inleds med stora rubriker: ”Varning för den här mannen.”

Expressens hat mot Sverige och alla de som kämpar för landet kan vara ett av skälen till tidningens ständigt sjunkande upplaga.

Evig kamp

Under hela 1990-talet har Bonnier fört en kamp mot nationalismen. Under 1980-talet var det BSS (Bevara Sverige Svenskt) som fick stå i blåsvädret. Den 17 augusti 1980 utlämnade Expressen både namn och hemadress till BSS:s box-ansvariga i Malmö. Bonnier har aldrig tagit hänsyn till etiska och moraliska påbud utan alltid låtit ändamålet helga medlen. Hemming Sten, före detta kulturredaktör på Expressen, skrev i Expressen den 20 april 1982: ”Jag hoppas den tid kommer då den siste rasisten har hängts i den siste fascistens tarmar.”

Måndagen den 1 januari 1996 publicerade Expressen en en artikel om Anders Gustafssons mor och hennes kamp mot sorgen och den eviga ovissheten. Anders Gustafsson blev på ett mycket brutalt vis mördad på årsdagen för artikelns publicerande. Anders blev endast 16 år och var en målmedveten nationalist. Samma kväll, nyårsafton, som han bragtes om livet hade han varit på en fest vid ”skinheadlokalen” i Stockholm. Expressen tålde dock inte att en nationalist mördats – i deras vision är det ju ”nazister” som är mördare medan invandrare och antirasister är offer – så de hade även med en artikel med titeln ”Dödades han för att han vägrade raka av sig håret?”. Hela artikeln gick ut på att läsaren skulle misstänka att det var skinheads som låg bakom dådet, vilket är högst osannolikt. Expressens hat- och lögnjournalistik går långt tillbaka i tiden. Carl-Adam Nycop, en finlandssvensk som är gift med judinnan och ”en av de få överlevande” Margot Nycop, arbetade som sportredaktör på Göteborgs Morgonpost. Då denna tidning uppköptes av Wenner-Gren fick Nycop snart en plats hos Bonnier där han redigerade de antinationella tidningarna Se och Allt. Med Nycops förtjänst, hand i hand med Bonnier, blev dessa tidningar verkliga bolsjeviksorgan. Den 28 januari 1943 tilläts han införa en karta över Stockholm där han inprickade en rad militära eller andra krigsviktiga institutioner. Vidare angav han var tyska firmor hade hyrt lokaler. Det slumpade sig så att dessa lokaler låg i närheten av de militära institutionerna och Nycop antydde därmed för läsaren att tyskarna förberedde en ockupation av Stockholm! Tidningen togs i beslag av polisen men något åtal väcktes ej.

Dagens Nyheter är inte mycket bättre. Allt oftare kan man se sensationsjournalistiken lysa igenom den annars så seriösa framhållningen. Under november månad 1995 hade Dagens Nyheter upprepade artiklar om Stockholms Skins och deras påstådda nationalsocialistiska verksamhet. Den 27 november 1995 krävde tidningen att Stockhoms Skins lokal skulle stängas av just den orsaken att det skulle pågå nationalsocialistisk verksamhet där, inte för att skattebetalarna stod för lokalens hyra etc.

Under hösten samma år hade Dagens Nyheter artikel efter artikel om Brevia, ett privatägt postbox-företag, och dess ägare, på grund av att några nationalsocialistiska organisationer och tidningar hyrt boxar där.

Judar inom media

Det är dock ingen tillfällighet att judar besitter poster inom massmedia. Massmedia är en utmärkt väg för att påverka folk och bilda och vinkla opinioner. TV 4:s programchef, Lars Weis, är jude, den numera döda mediamogulen Robert Maxwell, verksam i Storbritannien, var jude.

De allra flesta filmföretagen i Hollywood ägs eller styrs av judar. Juden Spelling producerar en mängd ungdomsserier som formar ungdomars liv och moraliska uppfattningar. Detta har han gjort från 70-talet (Par i brott, Par i hjärter), hela 80-talet (Dynastin) och nu under 90-talet är det hans Melrose Place, Models Inc, Beverly Hills med flera program som håller ungdomar klistrade framför TV:n.

Det tidigare barnkära Disney grundades av Walt Disney som var motståndare till både kommunismen och sionismen. Efter andra världskriget tillhandahöll Walt den dåvarande chefen över FBI, J. Edgar Hoover, information om judar som var medlemmar i ett hemligt kommunistiskt parti som smög in kommunistisk propaganda i filmer, producerade av judar. Disney besökte även ett par av George Lincoln Rockwells möten.

Walt Disney skulle ha vänt sig i graven om han fått veta att hans företag som han byggt upp av svett, blod och tårar idag styrs av den vänsterinspirerade juden Michael Eisner! Eisner har totalt förstört Disneyfilmerna. Under Walts tid förekom ett våld som var lätt för de unga tittarna att urskilja som fantasi och de hade klara begrepp om det verkliga, onda våldet. Så är det ej idag! Ett av de första ting Eisner gjorde var att producera filmen ”Priest” som var en stark antikatolsk film. William Donohue, en ledande person inom Cathloic Legue for Religious and Civil Rights protesterade mot denna och förklarade att en liknande film om rabbiner aldrig skulle producerats.

Ett av de senaste verken av Disneys produkter är Pocahontas, en tecknad film om den lilla indianflickan som träffade den europeiska mannen och kärlek uppstod. Eisner försöker återspegla en händelse, som i verkligheten var en mycket tragisk rasblandnings- och barnarovshistoria, som en vacker kärlekshistoria över gränserna.

Efter att Walt Disney dött lämnade Eisner företaget Paramount och började som sagt var att arbeta för Disney. Sakta men säkert lät han fler och fler judar komma in i företaget. Ett par exempel på vilka personer Eisner tillfört Disney är juden Jeffrey Katzenberg som är studiochef och Richard Frank som är TV-chef. (En intressant sak med de gamla Disneyprodukterna är att människorna återspeglas som djur medan negrerna återspeglas som... ja, just det, som negrer!)

Här följer fler exempel på judar som är eller har varit aktiva inom massmedia: Leonard Goldenson (ledande person för TV-bolaget ABC), Laurence A. Tisch (vd för CBS), Summer Redstone (vd för Viacom Inc.), Samuel Newhouse (tidningar, böcker m m), Leonard Stern (tidningar), Adolph Ochs, Arthur Ochs Sulzberger, Max Frenkel, Joseph Lelyveld (samtliga har varit ledande personer för New York Times), Daniel Schorr (framstående TV-reporter), Oliver Stone (har producerat en mängd antiamerikanska, pro-sionistiska filmer), David Sarnoff (chef för Radio Corporation of America, RCA, i över 40 år), Robert Sarnoff (Davids son som tog över både hans jobb och mål), Steve Friedman (producent för NBC Nightly News), Ted Harbert (ansvarig för ABC:s underhållningssektions affärer), Jeff Zuker (tog över NBC Nightly News efter Friedman), Stuart Bloomberg (ledande ställning för ABC:s underhållningssektion), Steven Spielberg (har

I Bonnier-huset på Torsgatan finns moderbolaget AB Bonnierföretagen, Dagens Industri med flera

bland annat producerat "Schindlers list" som är lika mycket vän med sanningen som hans "Hajen" och "E.T."), Brandon Tartikoff (chef för NBC:s nöjesavdelning), Warren Littlefield (efterträdde Tartikoff), Steve J. Ross (vd för Time Warner Communications), Lew Wasserman (vd för MCA Inc.), Norman J. Pattiz (chef för radiostationen MBS, tog över efter juden Martin Rubenstein), Victor Kaufamann (ledande roll inom Columbia Pictures), Peter Guber (tog över efter Kaufmann), Michael P. Schulhof (vd för amerikanska Sony), Meyer Graham (vd för The Washington Post), Peter R. Kann (vd för The Wall Street Journal) med flera och åter flera! Till dessa tillkommer även alla medlöpare, icke-judar, som verkar för deras intressen...

En gemensam nämnare för de ovanstående som är i filmbranschen är att i deras filmer är skurkarna oftast vita nationalister, araber eller andra som inte ligger judarna varmt om hjärtat medan kommunister, negrer, judar, narkomaner etc är de smarta och goda.

Många skådespelare är även judar: Humphrey Bogart, Harrison Ford, Mel Gibson, Billy Joel, Barbara Streisand, Kevin Costner, Richard Gere, Dustin Hoffman, Paul Newman och halvjudar: Robert Newman, Bruce Willis, David Letterman, Joan Collins. Det finns många judar som bytt namn (namnet inom parentes är det ursprungliga): Woody Allen (Allen Koningsberger), Mel Brooks (Melvin Kaminsky), Kirk Douglas (Isadore Demsky, Kirks son är Michael Douglas), Jerry Lewis (Joseph Levitch)... I "The Jewish Post and Opinion" den 6 decemer 1974 kunde man läsa: "Judarna styr Hollywood idag, majoriteten av producenterna är judar och av författarna till filmerna är det 70-80 procent som är judar."

De få personer som vågar kritisera eller påpeka att Hollywood helt och hållet styrs av judar får snabba tillrättavisningar. Senast var det skådespelaren Marlon Brando som förklarade att Hollywood ägs och styrs av judar, och att dessa dessutom förmedlar negativa bilder om andra etniska minoriteter. Brando menade att judarna om några, borde förstå att man inte skulle göra så. Att Brando i samma uttalande sa att hans barn hade gått i judisk skola och att han var den "förste att uppriktigt berömma judarna", han sa till och med "Tack gode Gud för dem", så var sionistiska grupper snabbt på honom. Då Brando ångrande och gråtande tvingades ta tillbaka sitt uttalande förklarade en högt uppsatt rabin i USA att han var glad att Brando inte var antisemit...

Bonnier och pornografin

Ett ofta återkommande tema för Bonnier är pornografi och osund sexualitet. Mer om detta kommer jag ta upp senare i artikeln då jag går in på vad Bonnier betytt för den svenska kulturen. Nämnas kan dock att Gérard Hirschel, Gutkind Hirschel eller Gerhard Bonnier – som var några av de namn han brukade gå under – sålde pornografiska vykort och bildserier runt om i Europa innan han kom till Danmark. En av Tora Elisabeth Norströms – Tors fru – mest kända böcker är "Juninatten" som utkom 1933 och blev filmad 1940. I den skildrar hon "modern Stockholmsungdom på erotiska förvillerstråt" som det så fint kallas. Bonnier har tidigare producerat FibAktuellt och enligt dem själva är vissa av deras böcker på gränsen till pornografiska. Det är dock ingen tillfällighet att judar har producerat porr. I den amerikanska tidningen Screw (25 september 1989) skriver utgivaren Al Goldstein, som förövrigt själv är jude; "som du vet är 85 procent av männen i pornografiska filmer judar".

Abbe Bonnier är känd för sina många kvinnoaffärer, bland annat inledde han en med finskan Dorle von Wendt när han var tvåbarnsfar. Bonnierjournalisten Helena Klein fick tidigt lära sig att "ta aldrig av dig byxorna med den mannen. Han känner inte igen dig dagen efter". Så här har Carl-Adam Nycop sagt om Abbes kvinnosyn;

– Han kunde kommentera kvinnorna på ett obehagligt sätt. Och han utnyttjade sin ställning, flickorna var smickrade och trodde att de skulle vinna fördelar. "Ingen blir chefredaktör utan att ha gjort det med Abbe", var ett talesätt. Det var inte så oskyldigt, många blev sårade. "Som anställd kvinna kunde man få förmåner om man gav de rätta sakerna i gengäld", har författarinnan Kerstin Thorvall sagt med hänvisning till just Abbe.

Det biologiska arvet avtar

Låt oss ta reda på vilka kvinnor de betydelsefulla Bonnier-männen sökte sig till! Släktens stamfader, juden Gerhard, var gift med judinnan Esther Elkan. Alltså var deras tre barn Adolf, Albert och David Felix Bonnier heljudar. Adolf Bonnier gifte sig med judinnan Sophie Hirsch. Deras son Isidor Adolf var heljude. Även Albert gifte sig med en judinna, Betty Rubenson. Deras två barn Eva Fredrika och Karl Otto var heljudar. Karl Otto gifte sig med judinnan Lisen Josephson och dessa tu var faktiskt halvsysslingar. Lisen Josephson var dotter till Vilhelm Josephson och Emilie Marcus och sondotter till Salomon Josephson och Beata Levin i hennes andra gifte. Beata Levin var i sitt första äktenskap gift med rabbinen Ruben Wolff som i sin tur var morfar till Karl Ottos mor.

Tillsammans fick Karl Otto och Lisen fyra heljudiska söner; Tor (gift med Tora Nordström-Bonnier, ej judinna), Åke (gift med judinnan Eva Bachner, dotter till Jos. Bechner och Lee Goldbaum), Gert och Kaj Bonnier.

Den judiska arvet tycks tunnas ut allt medan åren går men det som du läst tidigare i detta kapitel visar att de har kvar sin judiska lojalitet och sionistiska övertygelse!

Ser de sig själva som judar? Ofta när någon familjemedlem får frågan brukar han eller hon svara med ett slingrande svar. Carl-Johan Bonnier sa i en intervju i Månadens Affärer (nr 6 juni1995) "min farfars far var svensk och utgivare av svensk skönlitteratur" och han syftar då på Karl Otto som var son till Albert, och om han kallar någon av dessa män för svensk kan man anta att han även skulle kalla tredje generationens blåman för svensk! Gutkind Hirschel/Gerhard Bonnier, det vill säga Carl-Johans farfars farfars far, var bosatt i Danmark men inte var han dansk

för det. Han var född i Tyskland och bodde på resande fot i landet under många år men det gör honom inte till tysk. Nej, så lätt kan man inte göra sig av med sitt ursprung! Eller som någon så vist sade: ”Min tik fick valpar i stallet men inte kallar jag dem hästar för det.”

Bonnier och svensk kultur

Bonnier har betytt och betyder väldigt mycket för svensk kultur. På grund av sin enorma makt kan de helt och hållet styra kulturen på det sätt som faller dem i smaken. Innan vi på allvar fördjupar oss i detta ämne tänker jag åter citera Brandt ur sin bok om Bonnier: ”Och författarna...? Ja, på vad sätt dessa under årens lopp, än med svältkurer, än med sockerbitar och smicker drivits eller lockats in i de Bonnierska fållorna, det är kanske den märkligaste och intressantaste, men också den mest tragiska sidan av den Bonnierska verksamheten. Och den svenska kulturen sedan! Vilken steg för steg förvandlats till svensk-hebreisk, för att inte säga all-judisk kultur!”

”Tu må icke ockra på tina egna”

Bonnierfamiljen har gjort många mer eller mindre tappra försök att få bort sin judiska stämpel för att ersätta den med en mer kristen attityd. Som tur är har de ej till fullo lyckats med detta, för vad de än säger sig vara så förblir deras mål de samma.

Gerhard Bonniers tre barn hade alla olika uppfattningar om hur de med bästa möjliga sätt skulle kunna få kontrollen över medborgarna.

David Felix kallade sig först för David men det namnet var för jiddischklingande och han började istället att föredra det mer hedniska Felix. För Felix gällde inte lockiga polisonger och kalott utan han gillade att vara den elganta världsherren som lätt ”glömde” sin härkomst. Han försökte framhäva sig själv som en fin herre och kunde gärna driva lite med judarna och spela på deras snålhet! Det var faktiskt han som drev igenom att de tre bröderna såg till att få svenskt medborgarskap, om än sent.

Adolf var motsatsen; han var juden som man kunde känna igen bara man såg skymten av honom. Han var den av de tre bröderna som höll sig striktast till de judiska levnadsreglerna, men enligt Brandt var det bara en sak han till fullo höll sig till: ”Tu må icke ockra på tina egna, men på te främmande, på tem må tu ockra, och ockra ganz ferskräcklich...”

Man kan se brodern Albert som ett mellanting av dessa bröder. Karl Otto, son till Albert, berättar att fadern var ”fullkomligt främmande för judisk ortodoxi” men efter tolv år i Sverige valde dock Albert att gå med i föreningen Israelitiska Intressen. I sitt inträdestal i denna förening, som fick sitt mål uppfyllt i och med staten Israel, avslöjande han att han ansåg ”att för judarna i Sverige vore det bättre att blanda sig med de kristna och bland dem vinna anseende”. I och med detta sammanstrålade han Davids, nej, jag menar det kristendomsinspirerade Felix’ och judendomstrogna Adolfs intressen; att genom ett ”svensk” och ”kristet” yttre agera för en judisk inspiration. Av allt av döma skulle denna judiska inspiration bestå av judiska aspekter när det gäller moral, musik, film, konst, författare, etik, politik med mera.

Karl Otto följde den nya trenden för Bonnierjudarna; att assimileras i det svenska och kristna samhället. Han döpte sina barn till kristna, för att inte säga fornnordiska namn; Tor, Åke, Kaj, Gert...

Total avsaknad av kompetens

Ett av de första verken av betydelse Bonnier gav ut var en översättning av ”Nya Sagor” av H C Andersen och en av Dickens julberättelser. Dessa var så dåligt översatta att det är troligt att någon från familjen Bonnier själv gjort det med sin knappa svenska.

Bonnier fortsatte att ge ut mindre skrifter, kalendrar och böcker med titlar som ”Brev- och Formulärboken”, ”Visbok”, ”Lille Öronläkaren”, ”Varmt vatten mot gikt och rheumathism”, ”Föreskrifter för att förlänga livet”, ”Lille Köpmannen” med flera. Den sistnämnda torde var den bästa för köpmannalivet borde Bonnier ha störst erfarenhet ifrån.

Böckerna ”Zuleima eller kärlekens tolk” och ”En blick bakom kulisserna” menade Bonnier var skönlitteratur samtidigt som de med böckerna ”Modern i hemmet”, ”Berättelser för flickor” etc vill forma det moraliska familjelivet. Dessa böcker var ändock tämligen oskyldiga om man jämför med vad senare tidskrifter skulle skriva om.

Ingen inom Bonnierfamiljen har haft någon som helst kompetens att bedöma om en författare har haft förmåga att trollbinda en läsar eller ej. Författare vars verk senare har kallats klassiker har av Bonnier ratats medan mindre betydelsefulla författare har fått sina alster utgivna av Bonnier. Familjen har haft två saker i åtanke när de letat författare: Den ska propagera för familjens religösa och politiska övertygelse och/eller ge familjen stor ekonomisk vinning.

Fröding i Bonniers klor

År 1889 kom Gustaf Fröding i kontakt med Bonnier. Han skrev sex dikter till Bonniers kalender ”Svea”. Bonnier refuserade fem och införde alltså bara en av Frödings dikter. Vad fick Fröding för detta då? Bonnier var inte snåla av sig utan gav Fröding givmilt ett exemplar av kalendern. Trots denna behandling började Fröding sammanfatta en hel diktsamling som Bonnier gav ut 1891 under det välkända namnet ”Gitarr och dragharmonika”. Bonnier hade dock väntat med att trycka diktsamlingen - som på senare tid har betraktats som Frödings mästerverk - och de föreslog även att Fröding skulle ändra lite i dikterna! Efter Frödings död den 8 februari 1911 var dåtidens Bonnieröverhuvud snabb av sig att publicera en del brev mellan Fröding och Bonnier i tidningen Dagens Nyheter. I dessa brev framkom det att Bonnier hade föreslagit Fröding att ändra lite i dikterna och det verkade nästan som om Bonnier ville ta åt sig äran för ”Gitarr och dragharmonika”. I själva verket var det Bonnier som tjänat på Fröding och inte vice versa. För den första upplagan av ”Gitarr och dragharmonika” fick Fröding 200 kr, för andra upplagan 500 kr och för den tredje upplagan fördubblades summan till 1000 kr. Detta kan anses vara mycket pengar på den tiden men det är inte ens en bråkdel av vad Bonnier själva tjänade på Frödings mästerverk.

Författarinnan Mia Leche var en av många som reagerade mot Bonniers oförskämdhet. Med tanke på att Leche var en av de aktivaste kvinnorna inom folkfronten mot Sverige och att hon 1939 skrev under det upprop som krävde att Sverige skulle öppnas för judisk invandring måste Bonnier gått bra mycket för långt för att ha retat denna kvinna. Leche skrev i all ilska en vidräkning som även den publicerades i Dagens Nyheter. ”(...) Men då företagets [Bonnier] nuvarande innehavare lämnar firmans privata mellanhavande med Gustaf Fröding åt offentligheten, bör det också få offentligen sägas ifrån, att detta inneburit en smaklöshet”, skriver Mia Leche efter att hon först har angripit Albert Bonnier för att ha mage att vilja ändra i Frödings verk. Hon avslutar sitt brev: ”Det borde ha varit ett ljus av eviga stjärnor kring skaldens panna, redan medan han gick här på jorden. Men det borde icke ha varit firman Albert Bonniers stora röda skolmästarbockar i marginalen på ‘Gitarr och dragharmonika’!” Bonniers påpekande i Frödings verk hade dock ej varit några ”skolmästarbockar” utan små blygsamma frågetecken. Alla visste att Leche hade rätt i sitt brev men ändå tvingades en viss försiktig kritik fram av Bonnier. En journalist med nära band till Bonnier skrev i Svenska Dagbladet: ”Man kan inte anklaga det Bonnierska förlaget för bristande generositet mot unga lyriker. Det är lätt att vara vis efteråt. Vem anade Gustaf Frödings diktarbana av ‘Gitarr och dragharmonika’, fru Leche?”

Läste ej manuskripten

1891 sålde författaren Per Hallström ett av sina första verk (”Lyrik och fantasier”) till Bonnier mycket billigt. När han tre år senare återkom till Bonnier med sitt nya verk ”Vilsna fåglar” förklarade bokhandlarfamiljen att det föregående verket av Hallström ej inbringat familjen så mycket pengar som de först hoppats på, så därför brydde de sig ej om att läsa igenom manuskriptet! Bonnier behöll dock manuset i flera månader innan de slutligen sände det tillbaka till Per Hallström. Denne gick då direkt till konkurrenten Wahlström & Widstrand som gav ut boken. ”Vilsna fåglar” gjorde succé och de kommande verken var ej sämre: ”Briljantsmycket” (1896), ”Thanatos” (1900) med flera...

Bonnier visste att de denna gång inte gjort en alltför bra affär men det tog dem tio år att få Hallström att gå med på att Bonnier skulle få förlagsrätten till ”Döda fallet”, ett verk av mindre betydelse. Hallström kunde tydligen förlåta Bonniers oförskämda hantering av svensk litteratur men detta kunde däremot inte Erik Axel Karlfeldt. Karlfeldt som bland annat har skrivit ”Fridolins visor” (1898) och blev tilldelad nobelpriset efter sin död gick med manuskriptet till ”Vildmarks- och Kärleksvisor” till Bonnier. Vad som sedan hände vet ingen, minst av alla Bonnier. Hur

som helst låg manuskriptet oläst i månader tills Karlfeldt skickade ett bud för att hämta det.

Lagerlöf - en marionett

Selma Lagerlöf är en annan författarinna som hamnat i Bonniers klor. Lagerlöf fick nobelpriset 1909 och utnämndes även till hedersdoktor i filosofi i Uppsala. Hennes varma fosterlandskärlek återspeglas i många av hennes böcker, kanske speciellt i "Gösta Berglings saga", baserad på värmländska berättelser. Tillsammans med Ellen Key hjälpte hon kommunisten Henri Barbusse att befästa Clartérörelsen i Sverige. Då Lagerlöf genomskådade rörelsens kommunistiska syfte lämnade hon den. Många menar att Lagerlöf inte visste vad hon verkligen gav sig in på när hon rörde sig i kommunistiska kretsar.

Enligt professorskan Lizzie Carlsson var hon ett "offer för en försåtlig propaganda". Lagerlöf tillhörde Internationella Kvinnoförbundet för Fred och Frihet och hon skrev även under det upprop som vädjande till allmänheten om hjälp åt Spaniens bolsjeviker. För att åter citera Carlsson blev Lagerlöf en "marionett i händerna på mäktiga, i det fördolda verkande krafter".

Lagerlöf var tvungen att ge ut sina böcker genom en dansk förläggare på grund av att Bonnier inte funnit hennes verk attraktiva nog. För en stor summa pengar köpte Bonnier förlagsrätten efter att de tillhört den danska förläggaren i över tio år. Men de hade haft chansen, om de endast kunde förstå något om författarkonsten, att få Lagerlöfs verk för en betydligt mindre summa.

Bonnier får en fullträff och Sjöberg en tidig död

1921 fick Bonnier erbjudandet att trycka diktsamlingen "Fridas Bok", författad av Birger Sjöberg. Sjöberg var som person blyg, tillbakadragen samt anspråkslös och det var hans kamrater som sett till att diktsamlingen kom Bonnier tillhanda.

Det är ingen som egentligen vet vem inom Bonnier som tyckte att denna diktsamling var något att ge ut. De hade ratat så många bra författare tidigare så varför skulle de känna lukten av pengar just denna gång?

Hur som helst, Bonnier förberedde alla sina kontakter i hela Sverige att en ny bok skulle utkomma som var skriven på ett helt nytt sätt. Denna gång hade de dock inte behövt ge instruktioner till recensenterna att de skulle hylla denna bok, för den var verkligen något att hylla!

Ett år efter den första upplagans utkomst var "Fridas Bok" inne på den åttonde upplagan! 1924 fick boken en illustrerad upplaga och 1930 hade boken sålt så bra att Bonnier var inne på 15:e upplagan.

Bonnier älskade verkligen kapitalet denna bok drog in! De ville att Sjöberg skulle författa en ny diktsamling, självklart lika lysande som den föregående. När det stod klart för Bonnier att man ej kan beställa lysande diktsamlingar utan att de måste komma inifrån bestämde de att Birger Sjöberg skulle bli romanförfattare. Efter ett par år utkom "Kvartetten som sprängdes" och denna bok var mycket tjock vilket var positivt för Bonnier. Nu kunde de ge ut boken i två, och senare även tre, delar och tjäna dubbelt så mycket pengar. Åter mobiliserade Bonnier sina recensenter och efter fyra år var boken uppe i sjutton upplagor.

Sjöberg blev av Bonniers hysteri utmattad både psykiskt och fysiskt. Visst var han enormt hyllad och visst längtade folket efter hans böcker men inte lika mycket som Bonniers övertalade honom för att skriva mer och åter mer. Sjöberg kände sig uttorkad; han kunde inte skriva på kommando. Nåväl, om Bonnier inte fick en ny roman ville de åtminstone ha en ny diktsamling. Det fick de men för Sjöberg fanns ingen återvändo längre; 1929 dog Sjöberg en alltför tidig död, totalt utpumpad både fysiskt och pyskiskt. Hans vänner gick till attck mot Bonnier som förstört honom men Bonnier förklarde endast att ingen kunde ha en bättre förläggare än den Birger Sjöberg haft.

Bonnier har inte dragit sig för att tjäna pengar utöver de moraliska gränserna men två riktigt stora missar har de gjort; Astrid Lindgrens Pippi Långstrump och Walt Disneys Kalle Anka ansåg de ej vara något att befatta sig med. Resultatet: Bonnier missade två av Sveriges kanske mest folkliga och käraste figurer.

Pengar framför allt

Att tjäna pengar har Bonnier ansett vara viktigare än att redovisa dem. Då Bonnierföretagens och Mariebergs nuvarande styrelseordförande Olle Måberg skulle gå igenom Bonniers gamla kassaböcker, som företagets unga ekonomidirektör, var de som han fann sönderriva och ofullständiga. Bonnier har gjort många försök att undvika beskattning – de flesta har troligtvis aldrig upptäckts! En av de mer skumma affärer Bonnier sysslat med är en mycket komplicerad skalbolagshärva, låt oss kalla den "Sprinteraffären". I och med denna affär förde familjen ut mångmiljonbelopp ur landet för att slippa betala skatt, genom så kallade brevlådeföretag. Under förhör försökte Simon Bonnier rädda familjens ansikte genom att förklara att pengarna gått till "hemlig humanitär hjälp till förföljda judar", vilket var ren och skär lögn.

Kultur förvandlas till skräpkultur

Under 1900-talets senare hälft har kulturen fått en annan inriktning. I mina ögon rör det sig mycket om skräpkultur. Jag börjar tro att Expressens journalister inte ens har gått journalisthögskolan! Tidningen satsar allt på sensationshändelser, starka löpsedlar samt lösnummerförsäljning. Jag anser att några riktigt sakliga och journalistiska artiklar finner man ej i Expressen, endast många försök till personliga – tyvärr ofta pinsamma – artiklar om personer som intresserar föga. I Expressen den 9 april 1995 fanns ett reportage om kriget i Bosnien. De hade inte interjvuat en soldat, ej heller en civil som drabbats av kriget utan en man som invandrade till Sverige under 1980-talet! Denne man satt bara och berättade om jugoslavisk matkultur och inte många tankar lämnades åt krigets fasor.

När jag läser politiska artiklar slår det mig att "expertjournalisterna" troligtvis inte är mer insatta i politik än folk i gemen.

Tyvärr går även Aftonbladet samma väg till mötes.

Moralens bödel och sjukhetens apostel

Veckorevyn, Sveriges största ungdomstidning för kvinnor, anser jag påverka den svenska kulturen och moralen negativt. Ofta är det reportage om homosexuella och att det inte är fel att ha den avvikande läggningen. De eventuellt adopterade barnen får ju två pappor eller mammor (Veckorevyn nr 3 1995)! Det anser jag är fel eftersom jag tycker att man bör eftersträva heterosexuella förhållanden, vilket bevisligen är bäst för barnens uppfostran och artens fortplantning. I Veckorevyn förekommer även noveller baserade på sex och kärlek. Inget fel med det men de glorifierar förhållanden mellan till exempel elev-lärare och släktingar. I Veckorevyn nr 9 1995 var det en novell om en lärare som inledde ett förhållande med en kvinnlig elev i årskurs nio. Läraren var gift men det var inga problem för det "spännande" paret. I Veckorevyn nr 13 samma år handlade en novell om syskonkärlek. En 17-årig bror hade sex med sin 13-åriga syster. Även detta förhållande beskrevs som "spännande". 13-åringen blev med barn men läsaren fick ej veta om hon födde barnet eller inte. Ingen hänsyn togs till att risken för ärftliga sjukdomar är otroligt hög när föräldrarna är så genetiskt närstående.

• Nr 27/95. Huvudartikeln är om ett lesbiskt par med överskriften "Lesbiska, lyckliga och alldeles nygifta". Artikeln fortsätter att i positiva ordalag berätta hur lyckliga de tu är och vad bra det är att de får registrera sitt partnerskap. Samma nummer innehåller en insändare med överskriften "Skriv mer neutralt om homosexuella". Författaren till insändaren uttrycker inga åsikter direkt mot homosexuella utan vill snarare att man strävar efter heterosexuella förhållanden och inte

Vid Svensk Filmindustris (SF) nya byggnader i Kungens kurva produceras en mängd filmer och TV-program

Medföljer som bilaga till Nordland nr 7-8/96

glamouriserar homosexuella. Vad får han för svar då? Jo, så här låter Katerina Janouchs svar: "Att du är besviken på mig glädjer mig, den dan en person som du tycker jag är bra ska jag byta jobb. (...) Det som är rent ut sagt är äckligt är däremot sådana gubbar som du, som år 1995 fortfarande har en så pass inskränkt syn på de homosexuella och deras rättigheter."

• Nr 35/95. Detta nummer inleds med ett stort reportage om Jonas Gardell och Mark Levengood. "Varför ska heterofilerna ha ensamrätt på att dra barnvagnen?" inleder Margareta Hall sin artikel.

• Nr 38/95. I detta nummer presenterades vinnarna i tävlingen "Personality -95" som hade gått av stapeln i det föregående numret. Den kvinnliga vinnaren var Tanja Fritz, asiat, och det var just därför hon vann! Juryns motivering löd: "(...)Asiatiska utseenden är helrätt.(...)"

• Nr 39/95. I detta nummer presenteras Dr Albans nya kärlek; den vita flickan Beatrice... Här presenteras rasblandning i första klass!

Observera att detta endast är axplock av allt rasförräderi denna tidning innehåller. Alla nummer varvas även med sexfrågor där allt abnormalt och sjukt förklaras normalt. Det är även förtvivlade flickor som skriver till Veckorevyn för att de vill operera sig så de kan likna de smala modellerna som stolt poserar i varje nummer. Och Veckorevyn hjälper dem så gärna med råd och förslag till operationer...

Tidningen skriker så mycket om sexuell frigörelse men i mina ögon leder det till inget annat än moraliskt förfall.

Man får dock ej glömma att Bonnier faktiskt ger ut bra författare som berikar svensk kultur men tyvärr handlar det mesta inte om att berika den svenska kulturen utan den judiska.

Bonnierföretagen

Bonnierföretagen är helägda av familjen Bonnier och Sverige samt övriga Norden är dess främsta marknad. Detta betyder dock inte att de ej har någon internationell verksamhet. Under Bonnierfamiljen finns AB Bonnierföretagen som styr mediaföretagen och den övriga verksamheten, t ex industrigruppen. Bonniergruppen är ett samlingsnamn på företag som kontrolleras av Bonnier. Juridiskt sett är de uppdelade i tre enheter: AB Bonnierföretagen, Grafoprint AB samt DN AB.

Bonnierföretagens mediaverksamhet omfattar ett brett register; böcker, tidskrifter, olika sorters information (både tryckt och elektronisk), etermedier, film m m. Företagen finns representerade i nästan hela Europa: Norden, Baltikum, Ryssland, Nederländerna, Storbritannien, Frankrike, Tyskland med flera länder. Bonnierföretagens kärna är historiskt sett bokförlaget grundat av Albert Bonnier.

Bonnierförlagen

I Bonnierförlagen ingår bokklubbar, bokförlag och film- och musik-klubbar.

Det största förlaget är Albert Bonniers förlag, grundat 1837. Förlaget utvidgades genom inköp av Adolf Bonniers Förlag (1904), Wilhelm Billes (1914), Beijers Bokförlags AB (1917) samt Åhlén & Åkerlunds (1929). 1941 blev förlaget ett aktiebolag och sex år senare skapades tre stipendier: ett arbetsstipendium och två resestipendier. Dessa ska stödja yngre eller nya författare som utges av förlaget. Även förlaget Wahlström & Widstrand ingår i Bonnierförlagen.

En mycket betydelsefull sidogren för Bonnierförlagen är distributionen av CD-skivor genom Skandinavian Music. De är inte bara verksamma i Sverige utan även i Danmark.

Verksamheten omfattar ej dagspress med undantag av Dagens Industri och Dagbladet Börsen i Danmark. Den delen av mediaverksamhet ingår istället i Tidnings AB Mariebergs verksamhet.

År 1993 hade Bonnierförlagen 1137 anställda och försäljningen uppgick till 2046 Mkr.

Bonnier Publications

Bonnier Publications är inriktade på special- och månadsmagasin.

Bonnier Publications är inte bara stora i Sverige utan även i Danmark där de utger tre heldanska tidningar: Bo Bedre, Bilen och Hi-Fi & Elektronik. På den svenska marknaden utger de bland annat Damernas Värld, Sköna Hem och Månadsjournalen.

Semic International

Semic International som har 374 personer anställda arbetar med media för barn och ungdomar. Serietidningar är den historiska grundpelaren. Försäljningen av serietidningar har gått ner men några riktiga storsäljare har de: Veckorevyn och FF Med Bert.

Semic finns representerad i många europeiska länder och en ständig expandering sker.

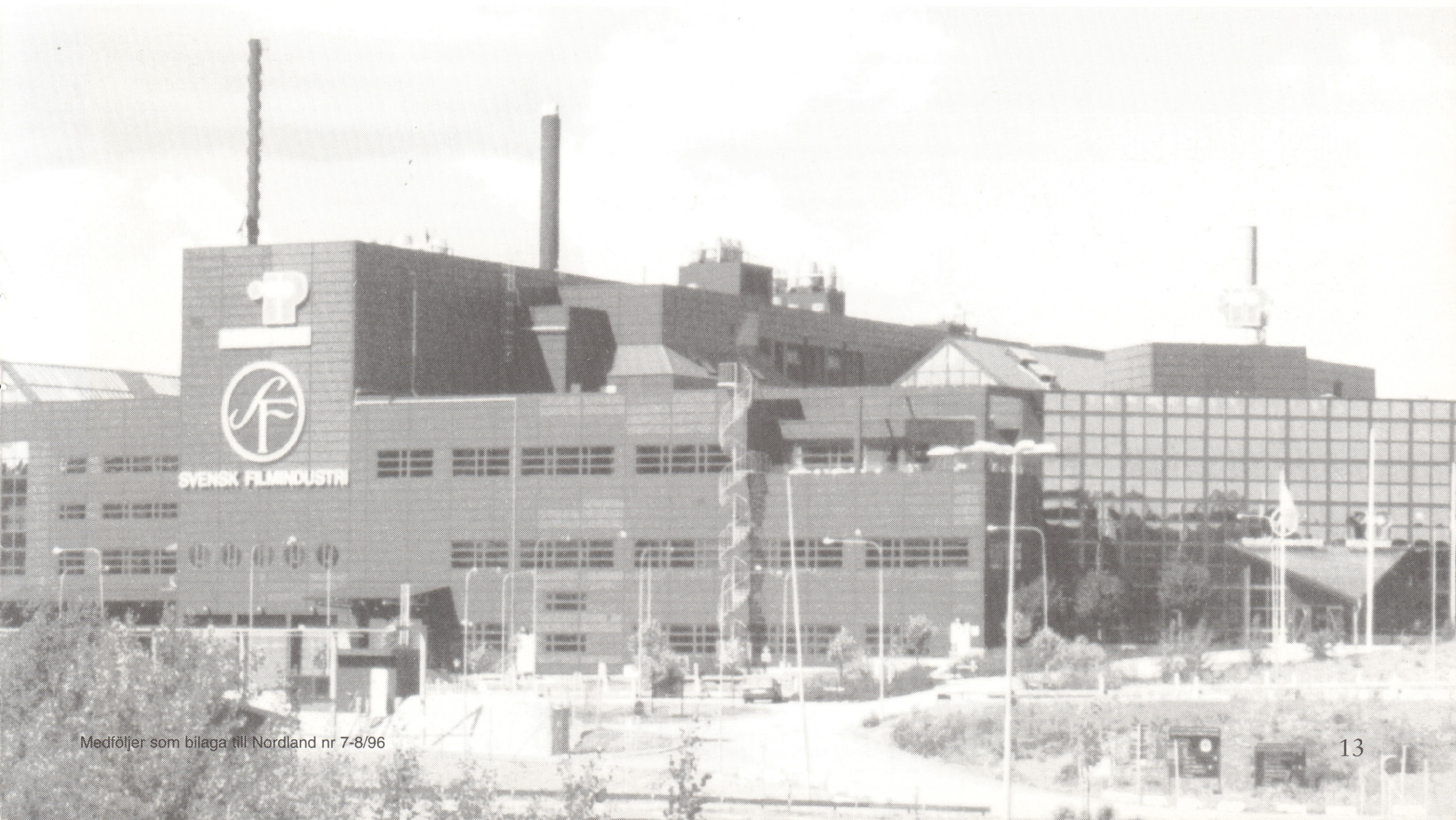
Svensk Filmindustri

Denna del av Bonnier arbetar både med produktion av filmer och program (Sunes Sommar, Kådisbellan, Tre Kronor med flera) samt distribution och biografrörelse: drift av biograf, godisförsäljning och reklamfilmvisning.

1994 fyllde SF 75 år och det året inleddes med nyinvesteringar; ökade aktiviteter på TV-området, filmstaden vid Medborgarplatsen i Stockholm med mera.

Bonniers Affärsinformation

Bonniers Affärsinformation har 740 anställda

och deras guldkalv är tidningen Dagens Industri. Efter den kommer Veckans Affärer, Månadens Affärer och i Danmark Dagbladet Börsen.

Industrigruppen

Industrigruppen består av sju företag. Cirrus är ett av dem och omfattar Bröderna Foltmar A/S (Danmark). Cirrus är Skandinaviens största producent av polyeter. Möbelteam tillverkar fåtöljer och fotpallar i läder. Hälften av produktionen säljs i Sverige och återstående hälft går på export. Vävstolsfabriken tillverkar och säljer inredningssortiment (skärmväggar, receptionsdiskar med mera) och handvävstolar samt vävredskap. Overman GmbH har sitt säte i Tyskland och de tillverkar stoppmöbler. IKEA är den största kunden och står för 45% av omsättningen. Bonnier Medical utvecklar och tillverkar diagnostiska kit för humanbruk. Tyskland är den största marknaden. Arot tillverkar och säljer kabelskydd samt kabelskyddsrör. Tillverkningen sker till 70% i Sverige. Auriga är ett datatjänstföretag och har en kundkrets på drygt 1000 företag. Verksamheten är baserad på hantering av tidskritiska transaktioner.

Bonnierfastigheter

Bonniergruppen har två fristående fastighetsföretag: Bonnierfastigheter AB samt Bonnier Cityfastigheter.

Bonnierfastigheter AB har en hel- eller delägd totalyta på 139 000 kvm. Av dessa är 31% kontor och de återstående 69% industri och lager. Bonnier Cityfastigheter är ett systerbolag till AB Bonnierföretagen. Det är alltså inte en del av Bonnierkoncernen. 90% av deras totala 43 000 kvm uthyrningsbara yta är kontor.

Intressebolag

Bonnier har också fem intressebolag. Det största är Marieberg där AB Bonnierföretagen har 31% av kapitalet. Dagens Nyheter och Expressen är de stora delarna i Marieberg och sedan 1993 har Marieberg köpt upp 43% av Sydsvenska Dagbladet AB. Inom Marieberg finns även Duni, Europas största tillverkare av engångs- och korttidsprodukter, främst bärkassar och påsar.

Sörmlands Grafiska är Sveriges ledande tryckerikoncern. Främst är verksamheten inriktad på produktion av tidskrifter, kataloger, reklamtrycksaker med mera.

IDAB tillverkar och säljer hanteringsutrustning och styrsystem för packsalar. Huvudkontoret ligger i USA men IDAB har verksamhet i en rad andra länder.

PriFast arbetar för att Bonnierkoncernen ska vara etablerad i Europas storstäder, främst i EU-länderna. PriFast totala fastighetsyta är 169 250 kvm.

Bonnier och demokratin

Bonnier har ett oerhört stort inflytande inom svensk massmedia. Både morgontidningen Dagens Nyheter och kvällstidningen Expressen finns i deras ägo. Eftersom massmedia brukar räknas som en mycket betydelsefull maktfaktor kan man se detta som ett hot. Med två av Sveriges större tidningar under sig kan de relativt lätt skapa en opinion vid val, folkomröstningar etc.

Expressens chefredaktör innan Olle Wästberg, Erik Månsson, avsattes på grund av att Joja Bonnier inte tålde att Månsson avslöjat folkets åsikter angående invandringen. Det var Månsson som låg bakom den berömda löpsedeln med texten "Så tycker svenska folket: KÖR UT DEM".

Bonniers verksamhet täcker även filmindustrin. Genom att vara de främsta distributörerna av filmer genom SF kan de själva välja ut vilka filmer som ska visas i Sverige. Genom att äga SF Produktion och SF TV-Produktion är de även ledande inom filmproduktionen. När det gäller biografer äger de 47 stycken med totalt 179 salonger. Bonniers har allt i ett led: De producerar filmer, distribuerar dem och visar dem sedan på sina egna salonger. De har byggt upp ett imperium där mindre bolag inte har stora chanser att sticka upp.

"Ursäkta, det är jag som är Bonnier"

Den Bonnierägda tidningen Månadens Affärer hade i nr 4 april 1995 en mycket negativ artikel om Jan Stenbeck. Rubriken på omslaget löd "Geni eller djävul?" med en bild på Stenbeck vid sidan om. I artikeln beskrivs Stenbeck som hård, egoistisk och hänsynslös. Om detta är sant eller inte vet jag ej men jag vet inte heller om Bonnier är ute efter sanningen. Jag tycker det mera verkar som ett mindre tappert försök från Bonniers sida att smutskasta huvudkonkurrenten. Detta är också en risk: Bonnier använder sina tidningar i sina helt egna intressen utan att någon reagerar eller har en tanke på vilka det är som ligger bakom artiklarna. Detta gäller ju självklart även judendomen och sionismen. När Expressen, Dagens Nyheter, Månadsjournalen med flera kritiserar PLO, Hamas, muslimska rörelser, nationella organsiationer och hyllar judiska terrorister, judiska producenter, forskare etc, hur många tänker då på att tidningarna ägs och styrs av judar?

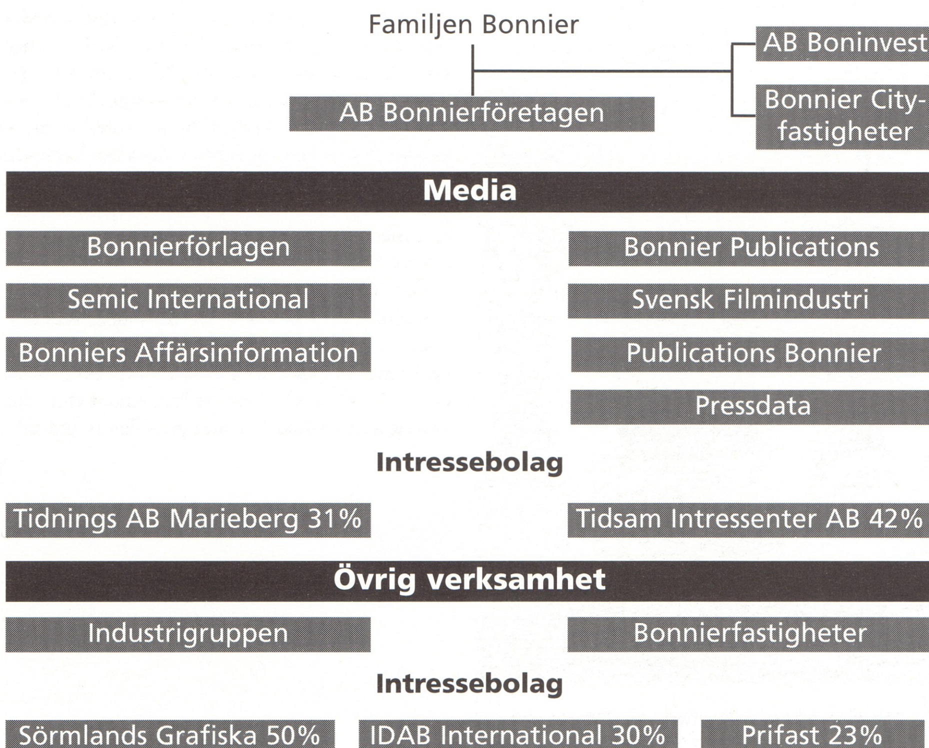
I det följande numret av Månadens Affärer gjorde de reklam för en artikel om Bonnier som skulle vara i det kommande numret. Då var det en bild på Carl-Johan Bonnier som log glatt och sa försynt: "Ursäkta, det är jag som är Bonnier!" Den artikeln var positiv och berättade bland annat att Carl-Johan var rädd att förstöra det fina som hans föregångare under en längre tid byggt upp. Artikeln var en total motsats till Stenbeckreportaget.

Enligt boken Pressetik är det stora hotet mot yttrandefriheten om "de etablerade medierna blir slutna till monopol". Bonnier behöver inte andra företag för att tillsammans bilda monopol. De har en total kontroll över marknaden ändå!

Skyddar brottslingar

Är Bonnier ett hot mot demokratin? Ja. Ingen kan påstå något annat. De kan totalt trycka ner en åsikt som inte stämmer överens med deras som jag har tagit upp tidigare. Andra mindre företag har omöjligt att göra sina röster hörda intill denna jätte. Bonnier kan med sin mediaindustri både agera åklagare, försvarare och domare.

Bonnier säger sig gärna stå för demokrati och återspegla folkets röster. Detta stämmer dock ej. Med allt de skriver och publicerar finns en baktanke som kan härledas till deras mål. Då en svensk, eller ännu hellre - en nationalist, har begått ett brott står detta med stora bokstäver. Då en invandrare har gjort sig skyldig till ett brott blir man tvungen att läsa

mellan raderna för att erhålla den informationen. Det kan stå att "det behövdes tolk vid förhöret", "mannen riskeras att utvisas", "mannen dömdes till utvisning" etc. På så sätt skyddar de personerna som de själva framhåller som kulturberikare!

Bonnier krossar konkurrenterna

Under 1830- och 40-talet fanns det inte så många svenska förläggare; Häggström, Palmblad, Lind, Thomson och Hierta med sin nyss grundade tidning Aftonbladet var det fåtal som existerade. Detta ledde till att flera judiska lyckosökare, utöver de tre Bonnierbröderna, sökte sig till Sverige. Den ena efter den andra judiska bokförläggaren växte fram och snart var de kristna förläggarna näst intill en minoritet. 1834 hade Adolf Bonnier redan en konkurrent av samma släkte; Gumpert. Två år senare etablerade ännu en jude vid namn Laseron ett förlag. 1837 grundades som jag redan nämnt Albert Bonniers förlag – den fjärde judiska förläggaren. Antalet judiska förläggare i Sverige växte och snart hade Bonnier köpt upp många av de "kristna" förlagen och alla de judiska med undantag av ett, det Gerberska förlaget. Det Gerberska förlaget leddes av Hugo och Nils Gerber och dessa skulle hålla stånd mot Bonnierjätten medan andra fränder föll. Laseron gick i konkurs 1842 och Adolf Bonnier förvärvade förlaget förutom de Almqvistska böcker som en annan jude, Simon Magnus, tog över. Simon Magnus gick i konkurs 1859 och den tyskfödde juden Philip Meyer övertog Magnus roll i det "svenska" förlagslivet. Meyer hade haft ett visst samarbete med Bonnier men efter 1850 arbetat för egen hand och blev nu, 1859, en besvärlig konkurrent.

Meyer nöjde sig dock inte med att endast vara en förläggare utan började spekulera på börsen i spannmål och sprit men misslyckades. 1861, endast 35 år gamal, tog han livet av sig. Adolf Bonnier kunde därefter billigt överta mycket av Meyers verksamhet. Delen som återstod av Meyers verksamhet tog Bonnier kontroll över då det Beijerska förlaget blev ett med Bonnier.

1854 uppstod Schück & Josephson men detta förlag blev ej långlivat; redan fyra år senare separerade de två judiska kompanjonerna. Josephson började ägna sig åt teater och hade innan Schück & Josephson-tiden jobbat för Bonnier. Karl Otto Bonnier skrev i sin bok om familjen att Albert aldrig kunde förlåta att Josephson slutat hos familjeföretaget på grund av den hårda – dock kortlivade – konkurrensen de utsattes för. Andra judiska förläggare som till slut uppköptes av Bonnier var Abraham och Otto Hirsh och Seligmann.

Attackerar kritikerna

Albert Bonnier hade sedan tio år varit ordförande för en bokförläggarsammanslutning då, 1887, ett tiotal svenska förläggare, och även den judiska Gerber, valde att lämna sammanslutningen. Albert lät då sin son Karl Otto skriva i en tidningsartikel att "vem som helst tyckes numera duga till bokförläggare, t ex sågverksbokhållare, litteratörer, speditörer, kamrerer, filosofie doktorer och vice häradshövdingar". Han syftade på det stora Normanska förlagets chef, Staaf, som under sin ungdom varit "sågverksbokhållare", det Hökerberska förlagets grundare som var en "simpel litteratör", den judiska firman Seligs chef som tiden innan förläggare ägnat sig åt transport- och fraktförmedling och andra framstående förläggare som tidigare varit kamrer, doktor i filosofi med mera. Karl Otto glömde dock att farfar Gerhard drivit en lumphandel i ett av Köpenhamns ghetton och av en slump började ägna sig åt bokhandlarkonsten. Att även hans far Albert varit en "bodbetjänt" eller att farbrodern Adolf skrev i sitt första hyreskontrakt att lokalen skulle användas "till bokhandel eller färdiggjorda kläders försäljning" – som en garanti om bokhandeln inte skulle gå som väntat och han skulle bli tvungen att ägna sig åt det klassiska judiska yrket i Sverige – hade troligen den 31-årige Karl Otto för länge sedan förträngt.

Karl Otto Bonnier visade här den inställning som Bonnier redan då hade. Om de möttes av nedelag eller kritik undersökte de inte grunden till denna utan gick istället till attack mot dem som vågat kristisera, här de som gått ur en bokförläggarsammanslutning.

Vad ska vi göra åt Bonnier?

Bonnier har alltid strävat efter makt och kontroll och att de gjorde det redan på 1800-talet har jag visat genom att redogöra hur de köpte upp eller näst intill gratis övertog företag. Detta är något de än i dag gör och det senaste uppköpet som vållade rabalder var när Bonnnier köpte upp Sydsvenska Dagbladet.

Med all sin makt är Bonnier inte bara ett hot mot den sedan länge dömda demokratin utan även mot vårt folk, mot vårt land och mot vår kultur. Bonnier har med ett oskrivet samarbete med övrig media och politiker arbetat bort det svenska och friska och ersatt detta med ett mångkulturellt samhälle. I detta samhälle skäms många för sitt ursprung, många skäms för att de är vita. Varför? Media, återigen med Bonnier i spetsen, har sett till att folket känner sig skyldiga till allt som vita människor har gjort genom tiderna. Det var ju de vita som skötte slavhandeln, de var ju de vita som koloniserade Afrika, det var ju de vita som utrotade judarna... Att vara vit idag är enligt Bonnier inget att vara stolt över, att vara vit i dagens samhälle innebär istället att vara sionismens tjänare.

Bonnierförlagen återfinns på Sveavägen i en mycket vacker byggnad

Jag tror inte det är många som tänker på att Bonnier är en gammal judisk lumpsamlarsläkt, jag tror inte det är många som har i minnet att Bonnier är judar med fasta övertygelser och mål. Utan Bonnier skulle troligen Sverige se ut på ett helt annat sätt än vad det gör idag. Den Bonnierska judendomen och internationalismen har genomsyrat hela samhället, och vårt folk – inte bara i Sverige utan i hela Europa – står inför sin eviga död.

Men vad ska vi göra? Den dagen då vi har fått makten är det självklart att ingen Bonniermedlem eller dess journalister ska få ha en trubbig blyertspenna till hands. För mig är detta självklart. Nästan dagligen kan man läsa artiklar i något av Bonnier-organen som hetsar mot oss rasmedvetna nationalister. De anser inte att vi ska få hyra lokaler, de anser inte att vi ska få ha ett arbete, de anser inte att vi ska få anordna möten, demonstrationer eller konserter, de anser inte att vi ska få tänka. Så varför – varför – ska vi tillåta dem att fortsätta härja den dagen vi har fått makten?

Men vad är det som säger att de inte kommer tillbaka? Hitler kunde inte tänka sig under sin maktperiod att judarna hade någon framtid i Europa efter sina informationskampanjer. Med se! Vilka är det som styr i Europa idag? Det vore tyvärr för enkelt att säga att vi ska utvisa alla judar till "deras hemland" Israel för detta skulle ju då ske på palestiniernas bekostnad! Och vem kan ha på sitt samvete att han sett till att befästa den judiska ockupationen ytterligare? Hitler hade planer på att judarna skulle få bilda en stat på Madagaskar men jag vet samtidigt att en engelsman – jag har tyvärr glömt hans namn – skrev att om man fördriver judarna kommer de ändå tillbaka någon gång och då med ännu mera hämndlystnad. Tyvärr tror jag han har rätt men vi kan ju ändå inte låta dessa personer få vara bosatta i Sverige.

Om vi – eller våra barn – någon gång i framtiden lyckas skapa ett nationellt socialistiskt samhället, styrt av och för vita, har vi genomfört något som många betraktar som en omöjlighet. Och om vi har klarat det, ska vi nog kunna lösa Bonnier-problemet också!

Bonnier är som ett spindelnät av mediaorgan som sträcker sig över hela Norden och många europeiska länder.

Själva spindeln är familjen Bonnier som härstammar från en judisk lumpsamlarfamilj.

Med denna bilaga vill vi visa vilka Bonnier är, deras makt, hur de påverkat svensk kultur och hur de motarbetar svensk nationalism.

NORDLAND